

GEOLOGINEN TUTKIMUSLAITOS

MAAPERÄOSASTO, raportti P 13,4/82/91

Helmer Tuittila

MYNÄMÄEN TURVEVARAT

Osaraportti Varsinais-Suomen turvevaroista

Espoo 1982

JOHDANTO

Mynämäen kunnan alueella olevia soita tutkittiin Geologisen tutkimuslaitoksen toimesta v. 1978 - 1980. Suoritetut turvetutkimukset liittyvät osana Varsinais-Suomen seutukaavaliiton alueella suoritettavaan turvevarojen kokonaisinventointiin, mikä on tehty osittain kauppa- ja teollisuusministeriön tarkoitusta varten myöntämän määrärahan turvin, osittain budjettivaroin.

Turveinventoinnin tarkoituksena on ensisijaisesti palvella turpeen teollista hyväksikäyttöä. Erityistä huomiota on kiinnitetty polttoturpeen raaka-aineeksi soveltuvien turvevarojen etsimiseen, vaikkakin jo aiemmin suoritettujen orientoivien tutkimusten perusteella tiedettiin, alueen soiden enimmäkseen olevan kasvuturpeen raaka-aineeksi soveltuvia rahkasoita.

Mynämäen kunnan soita on alustavasti tutkittu vuonna 1969 Lounais-Suomen seutukaavaliiton aloitteesta ja Geologisen tutkimuslaitoksen toimesta. Tulokset 8 tutkitun suon turvevaroista on julkaistu Lounais-Suomen seutukaavaliiton julkaisusarjassa (3/1969). Tämän lisäksi on J. Leino v. 1972 Mynämäen kunnan toimesta selvitelty 8 Mynämäen kunnan alueella sijaitsevan suon soveltuvuutta kasvuturvetuotantoon.

Nyt suoritettussa tutkimuksessa on selvitelty kaikkien peruskartalla yli 20 ha:n suuruisiksi havaittujen soiden turvevarat.

SISÄLLYSLUETTELO

1. JOHDANTO	2
2. TUTKIMUSMENETELMÄT	3
2.1. Maastotutkimukset	3
2.2. Laboratoriotutkimukset	4
2.3. Kartat ja profiilit	6
3. SOISTUNEISUUS JA TURVEKERROSTUMAT	8
3.1. Mynämäen kunnan suot	8
3.1.1. Pinta-ala ja tutkimustiedot	8
3.1.2. Suotyypit ja ojitustilanne	10
3.1.3. Turvelajit, turpeen maatuneisuus ja pohjamaalajit	11
3.1.4. Turvekerrostumat ja liekoisuus	11
3.2. Suokohtainen tarkastelu	12
4. SOIDEN KÄYTTÖMAHDOLLISUUDET	150
4.1. Soveltuvuus polttoturpeeksi	151
4.1.1. Polttoturvetuotantoon soveltuvat suot	153
4.2. Soveltuvuus kasvuturpeeksi	156
4.2.1. Kasvuturvetuotantoon soveltuvat suot	157
4.3. Soiden muu käyttö	159
4.3.1. Soiden perättäiskäyttö	159
4.3.2. Soiden suojeleminen ja virkistyskäyttö	160
5. YHTEENVETO	161
KIRJALLISUUTTA	163
LIITTEET	

Tekijän osoite:

Helmer Tuittila

Geologinen tutkimuslaitos

02150 Espoo 15

2. TUTKIMUSMENETELMÄT

2.1. Maastotutkimukset

Maastotutkimuksissa on noudatettu Geologisen tutkimuslaitoksen turvetutkimuksissa yleisesti käyttämiä menetelmiä (Lappalainen et al. 1978), jotka osittain perustuvat Salmen (1954) kehittämiin menetelmiin. Suuret ja turvetuotannon kannalta tärkeät suot on tutkittu linjaverkostoa hyväksi käyttäen ja pienet tai muuten vähämerkitykselliset suot hajapistein. Tutkimuspistetiheydeksi on pyritty saamaan 1 piste/10 ha.

Linjaverkosto on laadittu peruskartalle (1 : 20 000) siten, että sillä olevat tutkimuspisteet kattaisivat suoalueen edustavasti. Tämän vuoksi tärkein linja, josta jäljempänä käytetään nimitystä selkälinja, on suon pituus-akselin kautta kulkeva linja. Selkälinjaa vastaan kohtisuoraan on sijoitettu riittävä määrä (200 - 500 m välein) poikkilinjoja. Mikäli suokuvio on rikkonainen, selkälinjoja voi olla useita. Tutkimuslinjastoon on merkitty paaluin tutkittavat pisteet, jotka suon keskiosassa sijaitsevat 100 metrin etäisyydellä toisistaan. Suon reunan läheisyydessä tutkimuspisteiden välimatka on lyhyempi. Tutkimuslinjastosta on yleensä vaaittu pisteet 50 metrin välein, mutta tarpeen vaatiessa vaaituspisteitä voi olla tiheimäsäkin. Vaaittu linjasto on sidottu valtakunnalliseen kiintopisteverkostoon.

Kullakin tutkimuspisteellä on määritetty suon sen hetkinen kehitysvaihe: suotyyppi (joko luonnontilaisena tai muuntuneena), suon vetisyys 5-asteikolla (kuiva, normaali, vetinen, hyllyvä, rimpinen), mättäisyys (%:eina), mättäiden keskimääräinen korkeus (dm:inä), puuston määrä ja puulajisuhteet (%:eina), puiden kehitysluokka ja hakkuut.

Kairaukset on suoritettu 50 cm:n kannulla varustetulla Hiller-kairalla. Tutkimusyksikkönä on käytetty 10 cm:ä turvemäärityksiä tehtäessä. Turpeen alla olevien eloperäisten ja kivennäismaalajien määrityksessä on käytetty 10 cm:n tarkkuutta.

Turpeesta on määritetty muunnettua v. Postin kaavaa käyttäen pääturvelaji lisätekijöineen sekä niiden suhteelliset osuudet (6-asteikolla), turpeen maatuneisuus (10-asteikolla), kosteus (5-asteikolla) ja turpeessa olevien tupasvillan (*Eriophorum vaginatum*) kuitujen määrä (6-asteikolla). Myös turpeen alla olevista maalajeista on tehty havaintoja ja linjojen leikkauspisteissä kairaus on pyritty ulottamaan saven ja siltin läpi karkeaan mineraalimaa-han saakka.

Turve- ja pohjamaalajien merkit on esitetty kuvassa 1. Suossa olevan lahoamattoman puuaineksen osuus määritettiin siten, että tutkimuspisteen ympäristössä noin 100 m²:n suuruisella alueella luodattiin turvekerrosto 2 m:n syvyyteen kymmenessä pisteessä. Todetut lieko-osumat ilmoitettiin 0 - 1 m:n ja 1 - 2 m:n välisissä vyöhykkeissä. Vuosina 1968-69 tutkituista soista ei ole tehty liekoluotauksia (vrt. liite 2).

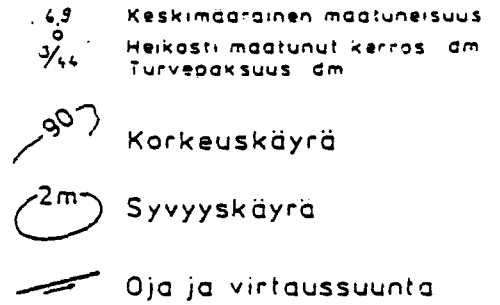
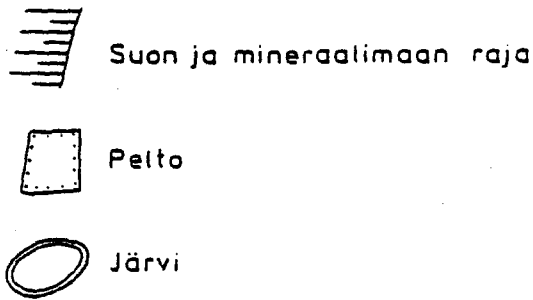
Maastossa tehdyt pistekohtaiset havainnot merkittiin lomakkeisiin (liite 1), samoinkuin koko suota koskevat havainnot.

2.2. Laboratoriotutkimukset

Soista, joista kenttähavaintojen perusteella on mahdollista saada raaka-ainetta turveteollisuudelle, otettiin mäntäkairalla näytteitä laboratorioanalyysjä varten. Näytteenottopaikka valittiin siten, että se edustaisi mahdollisimman hyvin suon turvekerroston keskimääräisiä arvoja.

Näytteistä määritettiin happamuus (pH-aste), vesipitoisuus (105 °C:ssa kuivattuna), tuhkapitoisuus (815 ± 25 °C:ssa poltettuna) sekä lämpöarvo (Gallenkampin ballistisella pommikalorimetrillä). Lämpöarvo on laskettu sekä tehollisena lämpöarvona vedettömille turpeille että lämpöarvona 50 %:n käyttökosteuden omaaville turpeille. Ilmoitettu lämpöarvo on kolmen määrittelyn keskiarvo.

SUOKARTTA:

PROFIILIT:

Turvelajit:

	Rahka	(Sphagnum)	S
	Sara	(Carex)	C
	Sararahka		CS
	Rahkasara		SC
	Ruskosammalsara	(Bryales-Carex)	BC
	Tupasvilla	(Eriophorum)	Er
	Suoleväkkö	(Scheuchzeria)	Sh
	Korte	(Equisetum)	Eq
	Järviruoko	(Phragmites)	Pr
	Raate	(Menyanthes)	Mn
	Varpuaines	(Nanolignidi)	N
	Puuaines	(Lignidi)	L

Pohjamaalajit:

	Karkeadetrituslieju	kd
	Hienodetrituslieju	hd
	Järvimuta	Jämu
	Savilieju	SaLj
	Liejusavi	LjSa
	Savi	Sa
	Siltti	Si
	Hiekka	Hk
	Sora	Sr
	Moreeni	Mr
	Kallio	Ka

Muita symboleja:

	Hiilikerros
	Saostuma

Turpeen maatuneisuus:

	H 1-3
	H 4
	H 5-10

Kuva 1. Piirroksissa käytetyt merkit.

2.3. Kartat ja profiilit

Jokaisesta tutkitusta suosta on laadittu 1 : 10 000 -mittakaavainen kartta, jossa suokuvioon on merkitty tutkimuspisteiden sijainti. Pisteiden yläpuolella oleva luku ilmoittaa kairauspisteessä olevan turvekerrosten keskimääräisyyden ja alapuolella olevan luvun osoittaja heikosti maatuneen turpeen paksuuden desimetreissä ja nimittäjässä oleva luku koko turvekerrosten paksuuden. Karttoihin on piirretty myös turvekerrosten paksuutta kuvaavat syvyyskäyrät 1 metrin välein. Lisäksi - tavallisesti suokuvion ulkopuolelle - on piirretty korkeuskäyrä osoittamaan suon korkeussijaintia.

Joistakin suista on piirretty suotyyppisiä ja lieko-osumia esittävä kartta. Kartassa on tutkimuspisteiden yläpuolelle merkitty suotyyppiä kuvaava kirjainlyhenne ja pisteen alapuolisen luvun osoittaja ilmaisee 0 - 1 m:n syvyysvyöhykkeessä lieko-osumat ja nimittäjä 1 - 2 m:n syvyysvyöhykkeen lieko-osumat. Liitteessä 2 on ilmoitettu liekoisuusprosentti, joka on laskettu lieko-osumista Pavlovin menetelmää mukailleen.

Turvekerrostumien rakennetta on kuvattu poikkileikkausprofiilein. Maatuneisuusprofiilissa on v. Postin 10-asteikko (liite 1) jaettu kolmeen luokkaan: heikosti maatunut (H 1-3), heikohkosti maatunut (H 4) ja kohtalaisesti ja hyvin maatunut (H 5-10).

Jako perustuu turpeen käyttömahdollisuuksien huomioon ottamiseen: heikosti maatunut (H 1-3) soveltuu - turvelajista riippuen - erittäin hyvin kasvuturpeeksi. Heikohkosti (H 4) maatunut turve soveltuu välttävästi sekä kasvu- että polttoturpeeksi riippuen siitä, onko kysymyksessä raaka- vai saravaltainen turve. Keskinertaisesti ja hyvin maatunut turve on kelvollista polttoturpeen raaka-aineeksi.

Turvelajiprofiilissa on kairauspisteen yläpuolella esitetty suotyyppi ja lieko-osumat (osoittajassa ovat 0 - 1 m:n syvyysvyöhykkeen osumat, nimittäjässä 1 - 2 m:n syvyysvyöhykkeen osumat). Kairauspisteen paikka profiilissa on merkitty pienellä pystyviivalla profiilin yläpintaan. Turvelajit ja pohjamaalajit on esitetty symbolein. Linjaverkoston

suunta ja suon absoluuttiset korkeudet ovat profiilikehyksien sivureunoissa.

Suokartoissa ja -profiileissa käytetyt lyhenteet ja symbolit.

Suotyypit

1. Nevat

saraneva	SN
lyhytkortinen neva	LKN
rahkaneva	RN
silmäkeneva	SIN
kalvakkaneva	KN
luhtaneva	LUN

2. Rämeet

kangasräme	KGK
sararäme	SR
korpiräme	KR
isovarpuinen räme	IR
tupasvillaräme	TR
rahkaräme	RR
keidasräme	KER
pallosararäme	PSR

3. Korvet

lehtokorpi	LHK
ruoho- ja heinäkorpi	RHK
nevakorpi	NK
varsinainen korpi	VK
kangaskorpi	KGK

4. Muuntumat

ojikot	oj
muuttumat	mu
turvekankaat	tk
- karhunsammalmuuttuma	KSmu
- ruohoturvekankaat	RHtk
- mustikkaturvekankaat	Mtk
- puolukkaturvekankaat	Ptk
- varputurvekankaat	Vatk
pelto	pe
- turpeennostoalueet	ta
- palaturpeennostoalue	Pta
- jyrsinturpeennostoalue	Jta

3. SOISTUNEISUUS JA TURVEKERROSTUMAT

3.1. Mynämäen kunnan suot

Mynämäen kunnan alueella on tutkittu kaikki yli 20 ha:n suuruiset suot. Tutkittuja soita on yhteensä 42. Soiden sijainti käy ilmi kuvasta 2 ja suuruus taulukosta 1.

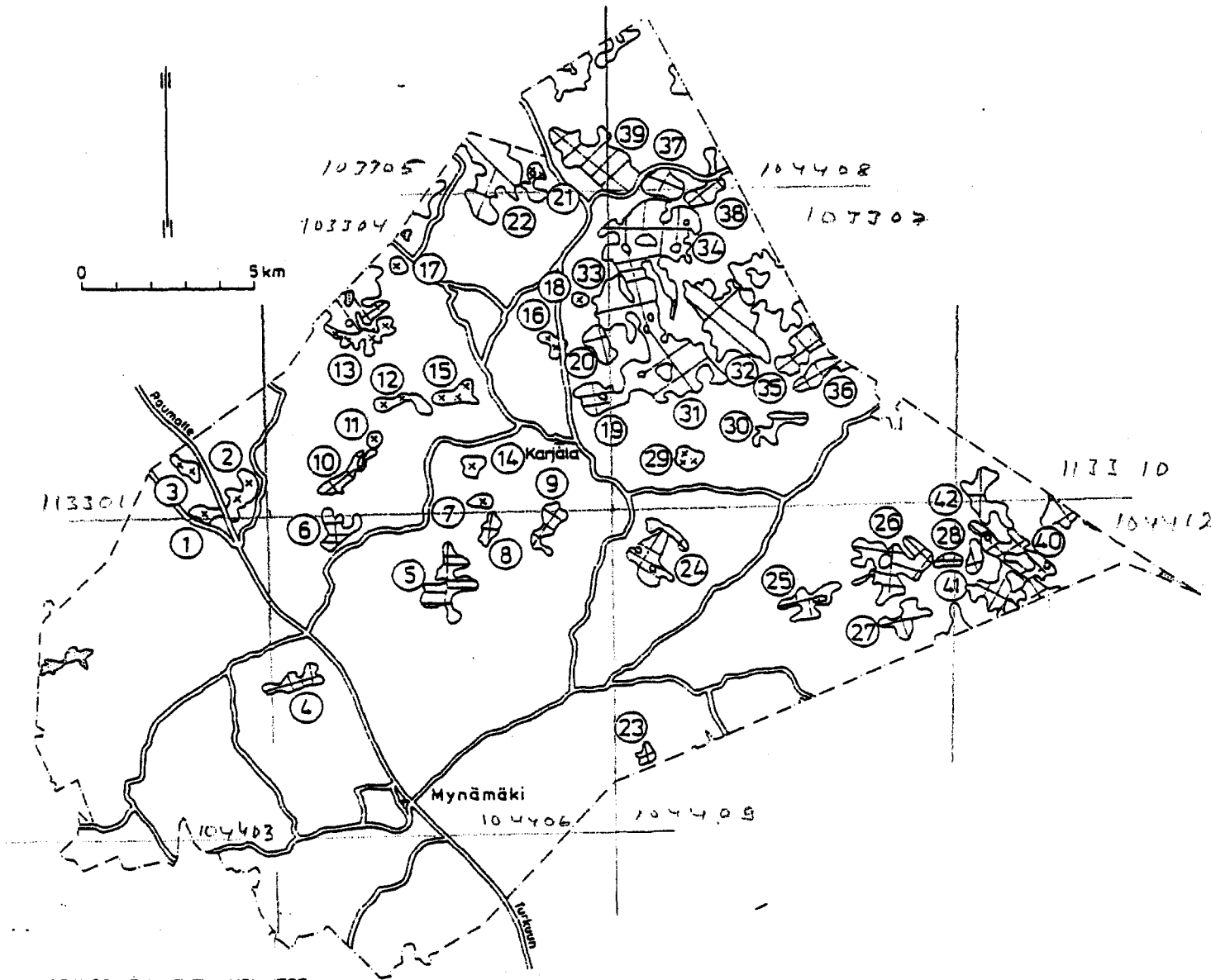
Taulukko 1. Mynämäen suot suuruusluokittain.

Suuruusluokka	Luku- määrä	Yht. pinta- ala ha	Osuus tutkitusta suoalasta (%)
Yli 200 ha	8	2 430	52
100 - 199 "	5	758	16
50 - 99 "	15	1 029	22
20 - 49 "	13	400	9
alle 20 "	1	16	1
Yhteensä	42	4 633	100

3.1.1. Pinta-ala ja tutkimustarkkuustiedot

Tutkittujen soiden yhteispinta-alasta - 4 633 ha - on yli 1 metrin syvyistä aluetta 3 516 ha ja yli 2 metrin syvyistä aluetta 2 287 ha.

Linjaverkostomenetelmää käyttäen tutkittuja ja siten myös vaaittuja soita on 28 ja niiden yhteispinta-ala on 3 919 ha. Muut suot, joista 3 on yli 50 ha:n suuruisia, on tutkittu hajapistein. Tutkimuslinjaston yhteispituus on 123 km ja tutkimuspisteitä 1 544 kpl, joista 1 408 on yli 1 m syvyisellä alueella ja yli 2 metrin syvyisellä alueella 938 pistettä (liite 2).

GEOLOGINEN TUTKIMUSLAITOS
Maaperösasto 1981

1. Peurunso	15. Lahnalamminsuo	29. Portassuo
2. Teeressuo	16. Isonnummensuo	30. Karkostensuo = <i>Karkussuo</i>
3. Kairassuo	17. Mäensatojärvensuo	31. Ruissaarensuo
4. Härmässuo	18. Hotoportaanrahka	32. Pahnassuo
5. Valkamansuo	19. Rautavuorenrahka	33. Kolkansuo
6. Haukkavuorensuo	20. Vehkasaarensuo	34. Raistonsuo
7. Tillinsuo	21. Salmelansuo	35. Varissuo
8. Karhunpahnansuo	22. Lehdonsaarensuo	36. Munkkionsuo
9. Lahomaansuo	23. Rajasuo	37. Koikansilmänsuo
10. Langonsuo	24. Isosuo	38. Kalatienrahka
11. Hangassuo	25. Hirvijärvensuo = <i>Hirvisuo</i>	39. Isosuo (Laajoki)
12. Pajasuo	26. Rautsuo	40. Mustassaarensuo
13. Jäpsinsuo	27. Rautsuo S	41. Lakkijärvenrahka
14. Pirttijärvensuo	28. Orrelansuo	42. Koirasaarensuo

Kuva 2. Soiden sijainti Mynämäellä.

3.1.2. Suotyypit ja ojitustilanne

Mynämäen suot kuuluvat osittain suoyhdistelmätyyppiin "Saaristo-Suomen keidassuot", osittain "Rannikko-Suomen keidassoihin" (Eurola 1962). Useat suot ovat kuitenkin väli-
muotoja "Saaristo-Suomen" ja "Rannikko-Suomen" suoyhdistel-
mätyypin välillä.

Saaristo-Suomen keidassoille on tyyppillistä lähes ta-
tainen keskiosa ja jyrkkä reunalaisuus sekä hyvin kehittynyt
laide.

Pieniltä soilta keidassoille tyyppilliset suurmuoto-
osat - laide, reunalaisuus ja keskusta - usein puuttuvat tai
ovat erotettavissa yksinomaan kasvillisuuden perusteella.

Yleisimpinä suotyyppeinä ovat rämeet (54 % tutkitusta
suoalasta). Eniten rämeitä on alle 100 ha:n suuruusluokassa
(liite 4). Karut rahkarämeet (12 %) ja isovarpuiset rämeet
(18 %) sekä keidasrämeet (12 %) ovat yleisimmät rämetyypit
keidassoiden paksuturpeisilla osilla. Ohutturpeisilla soil-
la tupasvillaräme on yleisin rämetyyppi (10 %). Runsasta
ravinteisuutta vaativat rämetyypit ovat harvinaisia. Avo-
soita (32 %) lyhytkortiset nevat (12 %) ja rahkanevat (8 %)
sekä saranevat (8 %) ovat yleisimmät.

Korpia tutkituilla soilla on niukasti (4 %). Suoalasta
9 % on ojituksen johdosta muuttunut metsäkasvillisuuden
luonnehtimaksi turvekankaaksi ja karhunsammalmuuttumiksi.

Täysin ojittamattomia soita ei Mynämäellä ole. Luonnon-
tilaisina ovat säilyneet eräiden paksuturpeisten soiden
keskiosat ja eräät harvatiestöisellä alueella sijaitsevat
suot, jotka ovat säilyneet luonnontilaisina osittain myös
reunaosiltaan. Ojituksen ikä vaihtelee. Vanhimmat ojitukset
ovat peräisin tämän vuosisadan vaihteen ajalta, jolloin
matalaturpeisia korpijuotteja ojitettiin metsäntuotannon
lisäämiseksi ja kohosoiden laiteita niiden viljelyyn otta-
miseksi. Lisäksi eräiltä soilta ryhdyttiin jo tuolloin otta-
maan turvetta kuivikkeeksi. Uusin ja samalla tihein ojitus
on peräisin 1960- ja 1970-luvuilta, jolloin lähes kaikki
metsäntuotantoon soveltuvat suot ja suonosat ojitettiin.
Siten nykyään tutkitusta suoalasta noin puolet on ojikkoina
tai muuttumina.

3.1.3. Turvelajit, turpeen maatuneisuus ja pohjamaalajit

Mynämäen soiden turvekerrostossa vallitsevat rahka-valtaiset turpeet noin 64 %:lla, saravaltaisia on lähes 36 % ja ruskosammalturpeita 0,1 %. Yleisin lisätekijä rahkaturpeissa on tupasvilla (n. 10 %), saraturpeissa puunjäänteet (10 %). Yhteensä puunjäänepitoisia turpeita on noin 13 % (vrt. liite 5).

Mynämäen soiden turvekerroston keskimääräinen maatuneisuus (H 1-10) on 4,8, josta heikosti maatuneen turpeen (H 1-4) 3,3 ja hyvin maatuneen osan (H 5-10) 6,4.

Yleisimmät pohjamaalajit ovat liejusavi ja savi. Soiden reunaosissa ja etenkin jokilaaksojen välisillä, ympäristöään korkeammilla vedenjakaja-alueilla, mistä hienojakoiset maalajit ovat huuhtoutuneet pois matalamerivaiheen aikana, on moreeni yleinen pohjamaalaji. Useiden jokilaaksoissa olevien soiden pohjalla on niukasti lehtipuunjäänteitä sisältävän saraturpeen alla saviliejukerros, mikä osoittaa suon syntyneen välittömästi maan kohotessa merestä. Allasmaisten soiden pohjalla liejusaven päällä oleva liejukerros osoittaa suon syntyneen vesistön umpeenkasvun kautta.

3.1.4. Turvekerrostumat ja liekoisuus

Mynämäen soiden turvekerrostumien keskimääräinen paksuus on 2,6 m. Tästä on heikosti maatuneen turpeen osuus 1,4 m ja hyvin maatuneen 1,2 m. Yli yhden metrin syvyisellä alueella turpeen keskipaksuus on 2,8 ja yli kahden metrin syvyisellä alueella 3,3.

Tutkituissa soissa on turvetta yhteensä noin 132 milj. m³, josta heikosti maatunutta turvetta on 78 milj. m³. Yli yhden metrin syvyisellä alueella turvetta on noin 112 milj. m³ ja yli kahden metrin syvyisellä alueella noin 85 milj. m³.

Turvekerrostossa on liekoja vähän sekä 0 - 1 metrin

syvyysvyöhykkeessä 0,8 % että 1 - 2 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,3 %.

3.2. Suokohtainen tarkastelu

Suokohtaisessa tarkastelussa on jokaisesta suosta esitetty syvyys- ja maatuneisuuskartta, useista suotyyppeistä ja lieko-osumakartta sekä linjaverkostomenetelmällä tutkituista soista maatuneisuus- ja turvelajiprofiili.

Suokohtaisia tietoja, joita ei ole yksityiskohtaisesti tekstiosassa esitetty, on taulukoissa (liitteet 2 - 6), joista mm. ilmenevät syvyys-suhteet, turvemäärät, turvelajisuhteet, suotyypit ja soiden käyttösoveltuvuus.

Soiden käyttöä on tarkasteltu lähemmin kappaleessa: Soiden käyttömahdollisuudet.

1. Peurunso (kl. 1133 01, x = 6740, y = 548) sijaitsee noin 15,5 km Mietoisten keskustasta pohjoiseen, Mynämäen Juvan kylän pohjoispuolella. Suota ympäröi moreeni-maasto. Peurunson itäosa yhtyy Teeressuohon. Suon pinnan korkeus on 40 m mpy. Vedet virtaavat suolta ojia pitkin Viljalanojan kautta Laajokeen. Peurunson pinta-ala on 56 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 34 ha ja yli 2 m 14 ha. Peurunsuolla on tutkimuspisteitä 3 kpl, jotka kaikki ovat yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 0,5 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyypeinä ovat keidas-, rahka- ja isovarpuinen räme. Peurunson luoteisosassa on vanha palaturpeen nostoalue. Suon länsi- ja luoteisosa on ojitettu. Peurunson turvekerroston keskipaksuus on 3,2 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,7 m ja hyvin maatuneen turpeen 2,5 m. Yli metrin syvyisen alueen keski-syvyys on 3,2 m ja yli 2 metrin 3,2 metriä. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,1 metriä (P.3). Suon pohjamaalajina on savi.

Peurunsuolla on saravaltaisia turpeita noin 94 %, rahkavaltaisia on 6 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan saravaltaisissa runsaimmin puunjäänteitä (9 %) ja tupasvillaa (14 %) ja rahkavaltaisissa puunjäänteitä (6 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 15 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,8, josta heikosti maatuneen osan keskimaatuneisuus on 3,8 ja hyvin maatuneen osan 5,1. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,8 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,3 %.

Peurunsuolla on turvetta 1,773 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 21 % (0,373 milj. m³) ja hyvin maatunutta 79 % (1,400 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 61 % (1,074 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 25 % (0,442 milj. m³).

2. Teeressuo (kl. 1133 01, x = 6740, y = 549) sijaitsee noin 16 km Mietoistan keskustasta pohjoiseen, Mynämäen Juvan kylästä pohjoiseen. Suota ympäröivät lohkareiset kallio- ja moreenimäet. Suon lounaisosa on yhteydessä Peurunsuohon (Turku-Pori -tie katkaisee suon). Suon pinnan korkeus on 40 m mpy. Vedet virtaavat suolta ojia pitkin Lemminojan kautta Laajokeen. Teeressuon pinta-ala on 76 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 62 ha ja yli 2 metrin 4~~3~~ ha. Teeressuolla on tutkimuspisteitä 6 kpl, jotka kaikki ovat yli 2 metrin syvyisellä alueella. Tutkimuspistetiheys on 0,8 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppinä ovat suon keskiosassa rahka- ja keidasräme, reunaosissa isovarpuinen räme ja varsinainen korpi ja pohjoisosassa tupasvillaräme. Suon pohjoisosa on ojitettu, siellä suotyyppit ovat ojikkoasteella. Teeressuon turvekerroston keskipaksuus on 3,8 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 2,2 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,6 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 3,8 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,3 m (P.6). Suon pohjamaalajina on savi.

Teeressuon turpeet ovat rahkavaltaisia. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (26 %) ja puunjäänteitä (10 %). Puunjäänteitä sisältävien

turpeiden kokonaisuus on 10 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,8, josta heikosti maatuneen osan 3,8 ja hyvin maatuneen osan 5,1. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,5 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Teeressuossa on turvetta 2,862 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 58 % (1,659 milj. m³) ja hyvin maatunutta 42 % (1,203 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä osalla 57 % (1,617 milj. m³).

3. Kairassuo (kl. 1133 01, x = 6741, y = 547) sijaitsee noin 17 km Mietoisten keskustasta pohjoiseen, Laitilan Pehtjärven kaakkoispuolella. Suota ympäröivät louhikot ja moreenimäet, etelä- ja länsipuolella on peltoja. Suon pinnan korkeus on 35 m mpy. Suon pinta viettää luoteeseen, ja vedet virtaavat suolta Kairassuonojaa pitkin Pehtjärveen. Kairassuon

pinta-ala on 32 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 24 ha ja yli 2 metrin 12 ha. Kairassuolla on tutkimuspisteitä 4 kpl, joista 4 yli 1 ja 3 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 1,3 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat isovarpuinen räme ja rahkaneva. Suotyypit ovat ojikko- ja muuttuma-asteella, koko suo on ojitettu. Kairassuon turvekerroston keskipaksuus on 2,3 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,9 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,4 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,3 m ja yli 2 metrin 2,5 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 2,9 m (P.1). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Kairassuossa on rahkavaltaisia turpeita 94 %, saravaltaisia on 6 %. Turpeen lisätakijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (62 %) ja puunjäänteitä (18 %) ja saravaltaisissa puunjäänteitä (6 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisosuus on 25 %. Turvekerroston keski-
maatuneisuus on 5,6, josta heikosti maatuneen osan 3,4 ja hyvin maatuneen osan 7,0. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 3,3 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 1,5 %.

Kairassuossa on turvetta 0,752 milj. m³, josta heikosti maatumutta on 40 % (0,304 milj. m³) ja hyvin maatumutta 60 % (0,448 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 75 % (0,564 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 40 % (0,304 milj. m³).

4. Härmässuo (kl. 1044 06, x = 6734, y = 551) sijaitsee noin 5,5 km Mynämäen keskustasta luoteeseen Kivikylässä, Turku - Rauma -tien länsipuolella. Suota ympäröi kallio- ja moreenimaasto. Suon pinnan korkeus on 38 m mpy. Vedet virtaavat suon luoteisosasta ojia pitkin Laajokeen. Härmässuon pinta-ala on 65 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 55 ha ja yli 2 metrin 30 ha. Härmässuolla on tutkimuspisteitä 39 kpl, joista 28 yli 1 ja 20 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 6,0 kpl/10 ha.

Vallitsevin suotyyppi on isovarpuinen räme. Suon kaakkois- ja koillisosassa tavataan karhunsammalmuuttumaa, lounaisosassa on rahkanevaa ja keidasrämettä. Suon länsipuoli on osaksi luonnontilainen, suon itäpuoli on ojitettu, jossa suotyypit ovat ojikko- ja muuttuma-asteella. Härmässuon turvekerroston keskipaksuus on 2,2 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,7 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,5 m. Yli metrin syvyinen alueen keskisyvyys on 2,6 m ja yli 2 metrin 3,1 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,2 m (B 200). Suon pohjamaalajina on pääasiassa hiekka.

Härmässuossa on rahkavaltaisia turpeita 60 %, saravaltaisia on 39 % ja ruskosammalturvetta 0,4 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (4,8 %), ja puuainesta (1,2 %) ja saravaltaisissa puuainesta (33 %). Puunjänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on

34 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,6, josta heikosti maatuneen osan 2,7 ja hyvin maatuneen osan 6,9. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,5 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,3 %.

Härmässäsuossa on turvetta 1,436 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 31 % (0,444 milj. m³) ja hyvin maatunutta 69 % (0,992 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 99 % (1,430 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 64 % (0,918 milj. m³).

5. Valkamansuo (kl. 1044 06, x = 6738, y = 555) sijaitsee noin 8 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen Tarvaisen kylästä luoteeseen. Suota ympäröi moreeni- ja kalliomaasto. Reuna-alueita on osaksi raivattu pelloiksi. Suon pinnan korkeus on 32 m mpy. Vedet virtaavat suon länsiosasta Järvenojaa myöten Laajokeen sekä pohjoisosista ojia pitkin Laajokeen. Suon eteläosasta vedet virtaavat ojia pitkin Mynäjokeen. Valkamansuon pinta-ala on 185 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 98 ha ja yli 2 metrin 61 ha. Valkamansuolla on tutkimuspisteitä 70 kpl, joista 46 yli 1 metrin syvyisiä ja 28 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 3,8 kpl/10 ha.

Vallitsevana suotyyppinä on isovarpuinen räme, osittain on myös tupasvillaräme. Valkamanjärven itäpuolella on rahkanevaa. Suotyyypit ovat ojikkoasteella. Suon poikki itä-länsisuunnassa kulkevan tien kummaltakin puolelta nostetaan turvetta. Valkamansuon turvekerroston keskipaksuus on 1,9 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,8 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,1 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,4 m ja yli 2 metrin 3,0 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 3,8 m (A 400 + 100). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi, reunaosissa on moreeni ja hiekka.

Valkamansuossa on rahkavaltaisia turpeita 69 %, saravaltaisia on 31 % (ruskosammalturvetta 0,3 %). Turpeen lisätekiöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (7 %) ja puuainesta (3 %) ja saravaltaisissa puuainesta (19 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisosuus on 22 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,1, josta heikosti

maatuneen osan 3,2 ja hyvin maatuneen osan 6,4. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,8 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,5 %.

Valkamansuossa on turvetta 3,443 milj. m³) josta heikosti maatunutta on 41 % (1,415 milj. m³) ja hyvin maatunutta 59 % (2,028 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 67 % (2,303 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 53 % (1,806 milj. m³).

6. Haukkavuorensuo (kl. 1044, x = 6739, y = 552) sijaitsee noin 9,5 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen Juvan kylän koillispuolella. Suota ympäröi kallio- ja moreeni-maasto. Suon pinnan korkeus on 34 m mpy. Vedet virtaavat suolta Eevanojan ja Lemminojan kautta Laajokeen. Haukkavuorensuon pinta-ala on 80 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 63 ha ja yli 2 metrin 47 ha. Haukkavuorensuolla on tutkimuspisteitä 39 kpl, joista 30 on yli 1 ja 17 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 4,8 kpl/10 ha.

Vallitseva suotyyppi on isovarpuinen rämeojikko. Suon eteläosissa on rahkanevaa. Suon keskiosista tavataan luonnontilaisia suotyypppejä. Suon itäosassa on kuiviketurpeen-nostoalue. Haukkavuorensuon turvekerroston keskipaksuus on 2,2 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,9 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,3 m. Yli metrin syvyisen alueen

keskisyvyys on 2,3 m ja yli 2 metrin 2,8 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,7 m (A 400 + 100). Suon pohjamaalajina on pääasiassa hiekka.

Haukkavuorensuossa on rahkavaltaisia turpeita 59 %, saravaltaisia on 41 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (8 %) ja saravaltaisissa puuainesta (35 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 37 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,6, josta heikosti maatuneen osan 2,9 ja hyvin maatuneen osan 7,5. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 1,6 %

ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,7 %.

Haukkavuorensuossa on turvetta 1,743 milj. m³, josta heikosti maatumutta on 42 % (0,738 milj. m³) ja hyvin maatumutta 58 % (1,007 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 83 % (1,443 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 75 % (1,316 milj. m³).

7. Tillinsuo (kl. 1133 04, x = 6740, y = 556) sijaitsee noin 10 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen, Karjalan keskustasta lounaaseen. Suota ympäröi kalliainen moreenimaasto. Suo rajoittuu pohjoisessa Tillinojaan ja peltoihin. Suon pinnan korkeus on 32 m mpy. Vedet virtaavat suon länsipäästä oja myöten Tillinojaa pitkin Laajokeen. Tiliin suon pinta-ala on 40 ha, josta yli yhden metrin syvistä aluetta on 30 ha ja yli 2 metrin 20 ha. Tillinsuolla on tutkimuspisteitä 5 kpl, jotka kaikki ovat yli 2 metrin syvyisellä alueella. Tutkimuspistetiheys on 1,3 kpl/10 ha.

Vallitseva suotyyppi suon keskiosassa on isovarpuinen räme. Suon länsiosassa tavataan tupasvillaräme. Suon keskinen eteläosa on luonnontilainen, muualla suotyyppit ovat ojikkoasteella. Tillinsuon turvekerroston keskipaksuus on 3,3 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,7 m ja hyvin

maatuneen 1,5 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 3,3, m ja yli 2 metrin 3,3 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,3 m (P.2). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Tillinsuossa on rahkavaltaisia turpeita 93 %, saravaltaisia on 6 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (24 %) ja puuainesta (6 %) ja saravaltaisissa kortetta (2 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 7 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,6, josta heikosti maatuneen osan 3,4 ja hyvin maatuneen osan 6,0. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,6 % ja 1 - 2 metrin syvyysvöhykkeessä 1,0 %.

Tillinsuossa on turvetta 1,312 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 53 % (0,696 milj. m³), ja hyvin-maatunutta 47 % (0,616 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin

syvyisellä suon osalla on 75 % (0,984 milj. m³), ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 50 % (0,656 milj. m³).

8. Karhunpahnansuo (kl. 1044 06, x = 6730, y = 356) sijaitsee noin 9,5 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen, Karjalan keskustasta lounaaseen, Tillinsuon eteläpuolella. Suota ympäröi moreenipeitteinen kalliomaasto. Itäpuolella on lohokareinen kalliomaasto. Suo rajoittuu eteläosastaan metsittyneisiin viljelyksiin. Suon pinnan korkeus on 34 m mpy. Suon pinta kallistuu lounaaseen, ja vedet virtaavat suon lounaiskulmasta ojaa pitkin Laajokeen. Karhunpahnansuon pinta-ala on 70 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 17 ha ja yli 2 metrin 13 ha. Karhunpahnansuolla on tutkimuspisteitä 17 kpl, joista 10 on yli 1 ja 7 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,4 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat isovarpuinen räme ja tupasvillaräme. Suon itäpuolella on saranevaa ja keskiosassa on keidasrämettä. Suotyypit ovat ojituksen seurauksena ojikkoasteella, suo on kokonaisuudessaan ojitettu. Karhunpahnansuon turvekerroston keskipaksuus on 2,1 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,6 m ja hyvin maatuneen 1,5 m.

Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,9 m ja yli metrin 3,6 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,1 m (A 400, A 300 + 0) . Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi. Saven päällä on ohut hiekkakerros.

Karhunpahnansuolla on rahkavaltaisia tarpeita 70 %, saravaltaisia on 30 %. Turpeen lisätekiöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (7 %) ja puuainesta (3 %) ja saravaltaisissa puuainesta (23 %) . Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 26 %. Turvekerroston keski-
maatuneisuus on 5,5, josta heikosti maatuneen osan 3,3 ja hyvin maatuneen osan 6,3. Liekoja on 0 - 1 metrin svvyysvyöhykkeessä 0,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,0 %.

Karhunpahnansuolla on turvetta 1,507 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 28 % (0,425 milj. m³) ja hyvin maatunutta 72 % (1,082 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 33 % (0,495 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 31 % (0,468 milj. m³).

9. Lahomaansuo (kl. 1044 06, x = 6739, y = 558) sijaitsee noin 10 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Vehmalaisen kylän länsipuolella. Suota ympäröi kallio- ja moreenimaasto. Reunaosat on osaksi raivattu pelloksi. Suon pinnan korkeus on 37 m mpy. Vedet virtaavat suon itäosista Nuokolanojaan ja länsiosista ojia pitkin Laajokeen. Lahomaansuon pinta-ala on 75 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 52 ha ja yli 2 metrin 34 ha. Lahomaansuolla on tutkimuspisteitä 39 kpl, joista 28 yli 1 metrin syvyisiä ja 19 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 5,2 kpl/10 ha.

Vallitseva suotyyppi on keidasräme. Reunaosissa on rahkarämettä ja tupasvillärämettä. Suotyypit ovat ojituksen

seurauksena ojikko- ja muuttuma-asteella. Lahomaansuon turvekerroston keskipaksuus on 2,3 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,0 m ja hyvin maatuneen 1,5 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,7 m ja yli 2 m:n 3,3 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,4 m (A 700). Suon pohjalaalajina on pääasiassa savi. Reunaosissa on moreenia.

Lahomaansuossa on rahkavaltaisia turpeita 69 %, saravaltaisia on 31 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (8 %) ja saravaltaisissa puuainesta (8 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 8 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,0, josta heikosti maatuneen osan 3,4 ja hyvin maatuneen osan 6,1.

Liekoja on 0 - 1 metrin syvyyssvyöhykkeessä 0,1 % ja 1 - 2 metrin syvyyssvyöhykkeessä 0,0 %.

Lahomaansuossa on turvetta 1,848 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 39 % (0,718 milj. m³) ja hyvin maatunutta 61 % (1,130 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 75 % (1,394 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 61 % (1,125 milj. m³).

10. Langonsuo (kl. 1133 04, x = 6741, y = 552) sijaitsee noin 11 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen, Juvan kylän koillispuolella. Suota ympäröi mäkinen moreenimaasto. Suo on koillisosastaan Hangassuohon yhteydessä. Suon pinnan korkeus on 34 m mpy. Suon pinta viettää lounaaseen, ja vedet virtaavat suon länsiosasta oja myöten Lamminojan kautta Laajokeen ja itäosasta oja pitkin Luhdanojan kautta Laajokeen. Langonsuon pinta-ala on 76 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 61 ha ja yli 2 metrin 37 ha. Langonsuolla on tutkimuspisteitä 41 kpl, joista 28 yli 1 metrin syvyisiä ja 17 yli 2 metrin syvyistä. Tutkimuspistetiheys on 5,4 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat rahkaneva ja isovarpuinen räme, suon koillispäässä saraneva ja sararäme. Reunaosissa vallitsee ruoho- ja heinäkorpi sekä varsinainen korpi. Suotyypit ovat ojikko- ja muuttuma-asteella. Koko suo on ojitettu. Suon keskiosiin on istutettu mäntyjä. Langonsuon turvekerroston keskipaksuus on 2,1 metriä. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,2 metriä ja hyvin maatuneen turpeen osuus on 0,9 metriä. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,4 m ja yli 2 metrin 3,3 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,0 m (A 800 + 100). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi, reunaosissa on moreeni.

Langonsuossa on rahkavaltaisia turpeita 54 %, saravaltaisia on 46 %. Turpeen lisätekiöinä tavataan rahka-

valtaisissa runsaimmin puuainesta (2 %) ja saravaltaisissa puuainesta (30 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 32 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,6, josta heikosti maatuneen osan 3,2 ja hyvin maatuneen osan 6,4. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,8 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Langonsuolla on turvetta 1,576 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 57 % (0,895 milj. m³) ja hyvin maatunutta 43 % (0,682 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 94 % (1,488 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 77 % (1,210 milj. m³).

11. Hangassuo (kl. 1133 04, x = 6742, y = 553) sijaitsee noin 18 km Mietoisten keskustasta pohjoiseen, Karjalan keskustan länsipuolella. Suota ympäröi moreenimaasto. Hangassuo on lounaisosastaan kapealla juotilla yhteydessä Langonsuohon. Suon pinnan korkeus on 37 m mpy. Vedet virtaavat suolta suon lounaisosasta ojaa pitkin Laajokeen. Hangassuon pinta-ala on 23 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 15 ha ja yli 2 metrin 6 ha. Hangassuolla on tutkimuspisteitä 3 kpl, joista 3 yli 1 metrin syvyisiä ja 2 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 1,3 kpl/ 10 ha.

Vallitsevana suotyyppinä etelä- ja keskiosassa on rahkaneva ja suon pohjoisosassa lyhytkortinen neva. Suo on kokonaan ojitettu, joten suotyyppit ovat ojikkoasteella. Hangassuon turvekerroston keskipaksuus on 2,3 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,6 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,7 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,4 m ja yli 2 metrin 2,8 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 3,0 m (P.1). Suon pohjamaalajina on savi.

Hangassuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 72 %, saravaltaisia on 28 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (45 %) ja varpuainesta (3 %) ja saravaltaisissa puuainesta (14 %) ja järviruokoa (6 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 14 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,1, josta heikosti maatuneen osan 3,0 ja hyvin maatuneen osan 6,5. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,5 % ja

1 - 2 metrin vyöhykkeessä 1,6 %.

Hangassuossa on turvetta, 0,544 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 69 % (0,375 milj. m³) ja hyvin maatunutta 31 % (0,169 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyyisellä suon osalla on 65 % (0,354 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyyisellä osalla 30 % (0,165 milj. m³).

12. Pajasuo (kl. 1133 04, x = 6743, y = 554) sijaitsee noin 19 km Mietoisten keskustasta pohjoiseen, Karjalan keskustan länsipuolella. Suota ympäröi pohjoisessa Laajoki, idässä ja lännessä pellot, etelässä moreenimaasto. Suon pinnan korkeus on 35 m mpy. Suon pinta viettää koilliseen, ja vedet virtaavat suolta Laajokeen. Pajasuon pinta-ala on 40 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 28 ha ja yli 2 metrin 2 ha. Pajasuolla on tutkimuspisteitä 9 kpl, joista 6 yli 1 metrin syvyisiä ja 1 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,3 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat suon keskiosassa iso-varpuinen räme ja rahkaräme, länsiosassa mustikkaturvekangas ja itäosissa puolukkaturvekangas. Koko suo on ojitettu. Suotyypit ovat ojikkoasteella. Pajasuon turvekerroston keskipaksuus on 1,4 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,1 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,3 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 1,8 m ja yli 2 metrin 2,3 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 2,3 m (P.4) . Suon pohja-

maalajina on pääasiassa liejusavi.

Pajasuossa on rahkavaltaisia turpeita 67 %, saravaltaisia on 33 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin puuainesta (51 %) ja tupasvillaa (8 %) ja saravaltaisissa puuainesta (16 %) ja kortetta (5 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 67 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 7,3, josta heikosti maatuneen osan 3,2 ja hyvin maatuneen osan 7,5. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyyssvyöhykkeessä 1,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Pajasuossa on turvetta 0,573 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 5 % (0,026 milj. m³) ja hyvin maatunutta 95 % (0,546 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 86 % (0,490 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 8 % (0,046 milj. m³).

13. Jäpsinsuo (kl. 1133 04, x = 6743, y = 554) sijaitsee noin 15 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen, Karjalan keskustasta luoteeseen. Suota ympäröi moreenimaasto. Pohjoisessa Jäpsinsuo rajoittuu Laajokeen. Suon pinnan korkeus on 30 m mpy. Vedet virtaavat suolta Laajokeen. Jäpsinsuon pinta-ala on 66 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 40 ha ja yli 2 metrin 22 ha. Jäpsinsuolla on tutkimuspisteitä 7 kpl, joista 7 yli 1 metrin syvyisiä ja 6 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 1,1 kpl/10 ha.

Vallitsevin suotyyppi on rahkaräme. Suotyyppi on ojikkoasteella ojituksen seurauksena. Jäpsinsuon turvekerroston keskipaksuus on 2,5 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,1 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,4 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,5 m ja yli 2 metrin 2,7 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 3,4 m (P.7). Suon pohjamaalaji on pääasiassa savi.

Jäpsinsuossa on rahkavaltaisia turpeita 67 %, saravaltaisia on 33 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (8 %) ja varpuainesta (5 %) ja saravaltaisissa puuainesta (20 %) ja kortetta (6 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 24 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,0, josta heikosti maatuneen osan 3,2 ja hyvin maatuneen osan 6,4. Liekoja on

0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,7 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,5 %.

Jäpsinsuossa on turvetta 1,668 milj. m³) josta heikosti maatunutta on 44 % (0,735 milj. m³) ja hyvin maatunutta 56 % (0,933 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 60 % (1,008 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 35 % (0,583 milj. m³).

14. Pirttijärvensuo (kl. 1133 04, x = 6741, y = 556) sijaitsee noin 11,5 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen Karjalan kylän länsipuolella. Suota ympäröivät pohjoisessa pellot, muualla suo rajoittuu kallioiseen moreenimaastoon. Suon pinnan korkeus on 31 m mpy. Vedet virtaavat suolta ojaa pitkin Tillinojan kautta Laajokeen. Pirttijärvensuon pinta-ala on 20 ha, josta vii yhden metrin syvyistä aluetta on 13 ha ja yli 2 metrin 6 ha. Pirttijärvensuolla on tutkimuspisteitä 3 kpl, joista 3 yli 1 metrin syvyisiä ja 2 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 1,5 kpl/10 ha.

Suon keskellä olevan lammen ympärillä on lyhytkortista nevaa, suon luoteisosan reunaosissa on varsinaista korpea,

eteläosassa on isovarpuista rämettä. Suon Lounaisosan keskellä on vanha palaturpeen nostoaulue. Pirttijärvensuon

turvekerroston keskipaksuus on 2,4 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,7 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,7 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,4 m ja yli 2 metrin 2,9 m. Suurin havaittu turpeenpaksuus on 2,9 m (P.1) ja P.2). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Pirttijärvensuossa on rahkavaltaisia turpeita 71 %, saravaltaisia on 29 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (4 %) ja varpuainesta (3 %) ja saravaltaisissa puuainesta (13 %) ja kortetta (8 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisosuus on 13 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,3, josta heikosti maatuneen osan 3,5 ja hyvin maatuneen osan 6,1. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 2,0 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,0 %.

Pirttijärvensuossa on turvetta 0,480 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 70 % (0,333 milj. m³) ja hyvin maatunutta 30 % (0,146 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 65 % (0,312 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 31 % (0,150 milj. m³).

15. Lahnalammensuo (kl. 1133 04, x = 6743, y = 556) sijaitsee 13,5 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen, Karjalan kylän luoteispuolella. Suota ympäröivät peltoalueet, paitsi suon lounaisosaa, joka on moreenimaaston ympäröimä. Suon pinnan korkeus on 31 m mpy. Vedet virtaavat suolta ojaa pitkin Suojoenojan kautta Laajokeen. Lahnalammensuon pinta-ala on 27 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 20 ha ja yli 2 metrin 16 ha. Lahnalammensuolla on tutkimuspisteitä 5 kpl, joista 5 yli 1 metrin syvyisiä ja 3 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 1,9 kpl/10 ha.

Vallitsevin suotyyppi on rahkaräme. Suon reunaosissa tavataan isovarpuista rämettä. Suon länsiosassa on varsinaista korpea. Suon läntistä osaa lukuunottamatta suotyyppit ovat ojikkoasteella. Suon eteläosa on ojitettu. Lahnalammensuon turvekerroston keskipaksuus on 2,1 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,7 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,4 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,1 m ja yli 2 metrin 2,6 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 2,9 m (P.2). Suon pohjamaalajina on savi.

Lahnalammensuossa on rahkavaltaisia turpeita 89 %, saravaltaisia on 11 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin puuainesta (36 %) ja tupasvillaa (4 %). Puunjäätteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 36 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,8, josta heikosti maatuneen osan 3,0 ja hyvin maatuneen osan 7,3. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 1,5 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 1,5 %.

Lahnalammensuossa on turvetta 0,556 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 34 % (0,189 milj. m³) ja hyvin maatunutta 66 % (0,367 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 74 % (0,412 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 73 % (0,409 milj. m³).

16. Isonnummensuo (kl. 1133 04, x = 5745, y = 558) sijaitsee noin 15,5 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen, Karjalän kylän pohjoispuolella. Suota ympäröi kallio- ja moreeni maasto. Suon pinnan korkeus on 50 m, mpy. Suon pinta kallistuu lounaaseen, ja vedet virtaavat suolta oja pitkin Joenperän-ojan kautta Laajokeen. Isonnummensuon pinta-ala on 20 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 20 ha ja yli 2 metrin 9 ha. Isonnummensuolla on tutkimuspisteitä 6 kpl, joista 6 yli 1 metrin syvyisiä ja 3 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,1 kpl/10 ha.

Nykyisin suo on metsitetty. Vallitsevina suotyyppeinä ovat rahka- ja isovarpuinen räme, jotka ovat muuttuma-asteella ojituksen seurauksena. Isonnummensuon turvekerroston keskipaksuus on 2,4 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,4 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,0 m. Yli metrin syvyisen

syvyisen alueen keskisyvyys on 2,4 m ja yli 2 metrin 3,2 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 3,8 m (P.4). Suon pohjamaalaji on pääasiassa moreeni.

Isonnummensuon turpeet ovat rahkavaltaisia. Turpeenlisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (10 %) ja puuainesta (6 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 6 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,0, josta heikosti maatuneen osan 3,0 ja hyvin maatuneen 7,6. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 2,8 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %

Isonnummensuossa on turvetta 0,681 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 58 % (0,396 milj. m³) ja hyvin maatunutta 42 % (0,285 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 69 % (0,470 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 42 % (0,288 milj. m³).

17. Mäensatojärvensuo (kl. 1133 04, x = 6747, y = 554) sijaitsee noin 17 km Mynämäen keskustasta pohjoiseen, Karjalan kylästä luoteeseen. Suota ympäröi moreeni- ja kalliomaasto. Suo rajoittuu pohjois- ja koillisosastaan peltoihin. Suon pinnan korkeus on 39 m mpy. Vedet virtaavat suolta ojaa pitkin Raumajärveen ja edelleen järven laskuojan kautta Laajokeen. Mäensatojärvensuon pinta-ala on 20 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 10 ha ja yli 2 metrin 6 ha. Mäensatojärvensuolla on tutkimuspisteitä 4 kpl, joista 3 on yli 1 metrin ja 3 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,0 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat suon keskiosassa sara-neva, länsiosassa on isovarpuinen räme ja lyhytkortinen neva, reunaosissa tavataan kangasrämettä. Suotyypit ovat ojikko- ja muuttuma-asteella. Mäensatojärvensuon turvekerroston keski-

paksuus on 2,2 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,0 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,2 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,7 m ja yli 2 metrin 2,7 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 8,3 m (P.4). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Mäensatojärvensuossa on rahkavaltaisia turpeita 59 %, saravaltaisia on 41 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (18 %) ja puuainesta (8,0 %) ja saravaltaisissa kortetta (13 %) ja järviruokoa (5 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 8 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,1, josta heikosti maatuneen osan 3,5 ja hyvin maatuneen osan 6,4. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 2,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 1,2 %.

Mäensatojärvensuossa on turvetta 0,440 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 47 % (0,205 milj. m³) ja hyvin maatunutta 53 % (0,235 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 61 % (0,270 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 37 % (0,162 milj. m³).

18. Hotoportaanrahka (kl. 1133 04, x = 4746, y = 559) sijaitsee noin 17 km Mynämäen keskustasta koilliseen Laajoen kylän eteläpuolella. Suota ympäröi moreeni- ja kalliomaasto. Itälaidaltaan suo yhtyy Kolkansuohon. Suon pinnan korkeus on 50 m mpy. Suon pinta viettää etelään, ja vedet virtaavat suolta oja pitkin Joenperän- ja Suojoenojan kautta Laajokeen. Hotoportaanrahkan pinta-ala on 20 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 15 ha ja yli 2 metrin 7 ha. Hotoportaanrahkalla on tutkimuspisteitä 6 kpl, joista 5 yli 1 metrin syvyisiä ja 3 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 3,0 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyypeinä ovat rahka- ja isovarpuinen räme. Aivan reunaosissa on kapea tupasvillarämevyöhyke. Suo on luonnontilainen. Hotoportaanrahkan turvekerroston keskipaksuus on 2,0 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,5 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,5 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,3 m ja yli 2 metrin 2,9 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 3,4 m (P.4). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi ja suon reunaosissa moreeni.

Hotoportaanrahkan turpeet ovat rahkavaltaisia. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (37 %) ja puuainesta (4 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 4 %. Turvekerroston keski-

maatuneisuus on 3,7, josta heikosti maatuneen osan 2,7 ja hyvin maatuneen osan 6,9. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,1 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,5 %.

Hotoportaanrahkassa on turvetta 0,393 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 78 % (0,306 milj. m³) ja hyvin maatunutta 22 % (0,086 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin

syvyisellä suon osalla on 87 % (0,342 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 52 % (0,203 milj. m³).

19. Rautavuorenrahka (kl. 1133 04, x = 6743, y = 559) sijaitsee noin 14,5 km Mynämäen keskustasta koilliseen Karjalan keskustan koillispuolella. Suota ympäröi kallio- ja moreenimaasto. Suon pohjoisosa rajoittuu peltoihin. Suon pinnan korkeus on 46 m mpy. Suon pinta viettää pohjoiseen, ja vedet virtaavat suon pohjoispäästä Joenperänojan kautta Laajokeen. Rautavuorenrahkan pinta-ala on 90 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 75 ha ja yli 2 metrin 62 ha. Rautavuorenrahkalla on tutkimuspisteitä 32 kpl, joista 28 on yli 1 ja 27 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 3,6 kpl/10 ha.

Suurin osa suosta on keidasrämettä, kermit ovat matalia, välit ovat lyhytkortista nevaa ja silmäkenevaa, reunaosissa on rahkarämettä ja isovarpuista rämettä. Suon pohjois- ja länsireuna on ojitettu, jossa suotyypit ovat ojikko- ja muutuma-asteella. Rautavuorenrahkan turvekerroston keskipaksuus on 4,1 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 3,0 ja hyvin maatuneen turpeen osuus 1,1 metriä. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 4,2 ja yli 2 metrin 4,3 metriä. Suurin havaittu turpeen paksuus on 5,7 m (piste A 800). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Rautavuorenrahkassa on rahkavaltaisia turpeita noin 79 %, saravaltaisia on 21 %. Turpeen lisätekiöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (16 %), puuainesta (4 %), ja saravaltaisissa puuainesta (5 %) ja kortetta (3 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisosuus on 9 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,1, josta heikosti maatuneen osan 3,1 ja hyvin maatuneen osan 6,8. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Rautavuorenrahkassa on turvetta 3,662 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 74 % (2,690 milj. m³) ja hyvin maatunutta 26 % (0,971 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 86 % (3,145 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 73 % (2,678 milj. m³).

Suon pohjois- ja länsireunaa on ojitettu.

Suon länsilaidalla on noin 5 ha:n suuruinen jyrshinturvekenttä.

20. Vehkasaarensuo (kl. 1133 04, 07, x = 6745, y = 560) sijaitsee noin 16 km Mynäznäen keskustasta koilliseen, Karjalan kylän koillispuolella. Suota ympäröi moreenimaasto. Suon pinnan korkeus on 47 m mpy. Vedet virtaavat suolta ojia pitkin Laajoen vesistöön. Vehkasaarensuon pinta-ala on 51 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 40 ha ja yli 2 metrin 30 ha. Vehkasaarensuolla on tutkimuspisteitä 26 kpl, joista

20 yli 1 ja 16 yli 2 metrin syvyyistä. Tutkimuspistetiheys on 5,1 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat suon keskiosassa lyhytkortinen neva ja rahkaneva. Paikoin suon pohjoispäässä on nevakorpi- ja saranevatyyppit. Suon pohjoisosassa suotyypit ovat ojikko- ja muuttuma-asteella. Suo on kokonaan ojitettu. Vehkasaarensuon turvekerroston keskipaksuus on 2,5 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,3 m ja hyvin maatuneen

turpeen 1,2 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,5 m ja yli 2 metrin 2,6 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 3,3 m (A 400, A 600 - 100). Suon pohjamaalaji on pääasias-
sa savi, suon pohjoisosassa tavataan hiekkaa ja eteläosassa
moreenia.

Vehkasaarensuossa on rahkavaltaisia turpeita 35 %, sa-
ravaltaisia on 65 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rehkal-
taisissa runsaimmin tupasvillaa (15 %) ja suoleväkköä (6 %) ja saravaltaisissa suoleväkköä (29 %) ja kortetta (12 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 7 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,4, josta heikosti maatuneen osan 3,5 ja hyvin maatuneen osan 5,5. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Vehkasaarensuossa on turvetta 1,297 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 54 % (0,696 milj. m³) ja hyvin maatunutta 46 % (0,601 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 78 % (1,016 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 64 % (0,837 milj. m³).

21. Salmelansuo (kl. 1133 05, x = 6750, y = 558) sijaitsee noin 21 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Laajoen kylän pohjoispuolella. Suota ympäröivät pellot. Suon pinnan korkeus on 41 m mpy. Suon pinta viettää etelään, ja vedet virtaavat suolta oja myöten Laajokeen. Salmelansuon pinta-ala on 16 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 14 ha ja yli 2 metrin 8 ha. Salmelansuolla on tutkimuspisteitä 7 kpl, joista 6 yli 1 metrin ja 4 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimispistetiheys on 4,4 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyypeinä ovat tupasvilla- ja isovarpuinen räme. Suon reunaosissa tavataan varputurvekangasta. Suotyypit ovat ojituksen seurauksena ojikko- ja muuttuma-asteella. Salmelansuon turvekerroston keskipaksuus on 1,8 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,9 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,9 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 1,9 m ja yli 2 metrin 3,0 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 2,4 m (P.1). Suon pohjamaalajina on pääasiassa hiekka-moreeni.

Salmelansuossa on rahkavaltaisia turpeita 6 %, saravaltaisia on 94 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin puuainesta (4 %) ja saravaltaisissa korretta (32 %) ja puuainesta (12 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 16 %. Turvekerroston keski-
maatuneisuus on 4,8, josta heikosti maatuneen osan 4,0 ja hyvin maatuneen osan 5,6. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyy-
vyöhykkeessä 2,8 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,7 %.

Salmelansuossa on turvetta 0,285 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 49 % (0,141 milj. m³) ja hyvin maatunutta 51 % (0,144 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 95 % (0,270 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 83 % (0,237 milj. m³). Suo on kokonaan ojitettu. Turpeen nostosta ei ole havaintoa.

22. Lehdonsaarensuo (kl. 1133 04, 05, x = 6751, y = 556) sijaitsee noin 21 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Laajoen kylästä luoteeseen. Suota ympäröi itäpuolella pel-
lot. Suon luoteisosan liittää Hirvilamminsuohon saraneva-
juotti. Muualla suo on moreenipeitteisten kallioiden ympä-
röimä. Suon pinnan korkeus on 42 m mpy. Suon pinta viettää
kaakkoon, ja vedet virtaavat suolta oja myöten Laajokeen. Lehdonsaarensuon pinta-ala on 260 ha, josta yli 1 metrin
syvyistä aluetta on 230 ha ja yli 2 metrin 105 ha. Lehdon-
saarensuolla on tutkimuspisteitä 92 kpl, joista 74 yli
1 metrin ja 49 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys
on 3,5 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyypeinä ovat suon luoteis- ja keksi-
osassa saraneva, pohjoisosassa lyhytkortinen neva ja etelä-
osassa tupasvillaräme ja rahkaneva. Suon luoteisinta osaa
lukuunottamatta suotyyppit ovat ojikko- ja muuttuma-asteella.
Lehdonsaarensuon turvekerroston keskipaksuus on 2,1 m. Tä-
tä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,2 m ja hyvin maatu-
neen turpeen 0,9 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys
on 2,3 m ja yli 2 metrin 2,7 m. Suurin havaittu turpeen
paksuus on 4,0 m (A 1500 + 500). Suon pohjamaalaji on pää-
asiassa savi, paikoin sora ja moreeni.

Lehdonsaarensuossa on rahkavaltaisia turpeita 30 %,

saravaltaisia on 70 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahka-
valtaisissa runsaimmin tupasvillaa (10 %) ja suoleväkköä

(3 %) ja saravaltaisissa kortetta (18 %) ja puuainesta (14 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 17 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,8, josta

heikosti maatuneen osan 3,6 ja hyvin maatuneen osan 6,4. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Lehdonsaarensuossa on turvetta 5,402 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 57 % (3,083 milj. m³) ja hyvin maatunutta 43 % (2,319 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 98 % (5,290 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 53 % (2,845 milj. m³).

23. Rajasuo (kl. 1044 09, x = 6732, y = 561) sijaitsee noin 7 km Mynämäen keskustasta itään, Tarvaisten kylästä kaakkoon. Suota ympäröi moreenimaasto. Suon itäpuolella ja kaakkoispuolella on kalliomaastoa, ja lounaisosastaan se rajoittuu peltoon. Suon pinnan korkeus on 45 m mpy. Vedet virtaavat suolta ojia pitkin Mynäjokeen. Rajasuon pinta-ala on 35 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 23 ha ja yli 2 metrin 13 ha. Rajasuolla on tutkimuspisteitä 17 kpl, joista 13 on yli 1 metrin ja 8 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 4,8 kpl/10 ha.

Vallitseva suotyyppi on isovarpuinen räme. Suon reunaosista tavataan ruohoturvekangas. Suotyypit ovat ojituksen seurauksena ojikkoasteella. Suon luoteisosasta on nostettu kuiviketurvetta ja länsiosa on raivattu pelloksi. Rajasuon turvekerroston keskipaksuus on 2,1 metriä. Tästä heikosti

maatuneen turpeen osuus on 0,9 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,2 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,6 m ja yli 2 metrin 3,4 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 5,0 m (A 400 + 100). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Rajasuossa on rahkavaltaisia turpeita 74 %, saravaltaisia on 26 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (6 %) ja puuainesta (6 %) ja saravaltaisissa puuainesta (24 %) . Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 30 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,4, josta heikosti maatuneen osan on 3,4 ja hyvin maatuneen osan 6,9. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,3 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Rajasuossa on turvetta 0,747 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 42 % (0,313 milj. m³ ja hyvin maatunutta

58 % (0,434 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 80 % (0,600 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 59 % (0,444 milj. m³).

24. Isosuo (kl. 1044 09, x = 6738, y = 561) sijaitsee noin 11 km Mynämäen keskustasta koilliseen Vehmalaisen kylän eteläpuolella, Karjalan korkolle johtavan tien itäpuolella. Suota ympäröi moreeni- ja kalliomaasto, joissa

painanteet ovat soistuneet. Reunaosissa on suota paikoin raivattu pelloksi. Suon pinnan korkeus on 39 m mpy. Vedet virtaavat suolta ojia pitkin sekä Nuokolanojaan että Mynäjokeen. Isosuon pinta-ala on 180 ha, josta yli 1 metrin syvistä aluetta on 130 ha ja yli 2 metrin 114 ha. Isosuolla

on tutkimuspisteitä 68 kpl, joista 54 on yli 1 metrin ja 46 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 3,7 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat suon keskiosassa keidasräme ja rahkaneva. Reunaosissa tavataan isovarpuista rämettä. Suon itäosissa on lyhytkortista nevaa ja koillisosassa

keidasrämettä. Suon koillis- ja luoteisosa on ojitettu kokonaan, joten suotyypit ovat ojikkoasteella. Suon eteläosasta on nostettu kuiviketurvetta. Isosuon turvekerroston keskipaksuus on 3,2 metriä. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,8 metriä ja hyvin maatuneen turpeen 1,4 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 3,6 m ja yli 2 metrin 3,9 metriä. Suurin havaittu turpeen paksuus on 5,5 m (A 400 + 100). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Isosuossa on rahkavaltaisia turpeita 62 %, saravaltaisia on 38 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (9 %) ja saravaltaisissa puuainesta (19 %) ja varpuainesta (3 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 19 %. Turvekerroston keski-
maatuneisuus on 4,5, josta heikosti maatuneen osan 3,1 ja hyvin maatuneen osan 6,2. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyisyöhykkeessä 0,6 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Isosuossa on turvettä 5,771 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 55 % (3,166 milj. m³) ja hyvin maatunutta 45 % (2,606 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 92 % (5,325 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 77 % (4,446 milj. m³).

25. Hirvisuo (kl. 1044 09, x = 6737, y = 565) sijaitsee noin 13 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Tarvaisten kylän koillispuolella. Suota ympäröi kallio- ja moreenimaasto. Suon pinnan korkeus on 77 m mpy. Suon pinta viettää länteen, ja vedet virtaavat suolta ojia pitkin Mynäjokeen. Hirvisuon pinta-ala on 65 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 49 ha ja yli 2 metrin 39 ha. Hirvisuolla on tutkimuspisteitä 26 kpl, joista 21 on yli 1 metrin syvyisiä ja 16 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 4,0 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyypeinä ovat suon keskiosassa keidasräme, reunaosissa on isovarpuinen räme ja lyhytkortinen neva. Suotyypit ovat ojikko- ja muuttuma-asteella. Suo on kokonaan ojitettu ja istutettu. Hirvisuon turvekerroston keskipaksuus on 3,1 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,2 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,9 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 3,8 metriä ja yli 2 metrin

4,5 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 5,7 (A 200 - 100). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Hirvisuossa on rahkavaltaisia turpeita 84 %, saravaltaisia on 15 % (ruskosammalturvetta 0,,7 %). Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (8 %) ja saravaltaisissa puuainesta (8 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 9 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,4, josta heikosti maatuneen osan 3,0 ja hyvin maatuneen osan 7,0. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Hirvisuossa on turvetta 2,020 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 39 % (0,795 milj. m³) ja hyvin maatunutta 61 % (1,225 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 91 % (1,842 milj. m³) ja yli

2 metrin syvyisellä osalla 87 % (1,751 milj. m³).

26. Rautsuo (kl. 1044 09, x = 6736, y = 568) sijaitsee noin 16 km Mynämäen keskustasta koilliseen Kalelan kylästä kaakkoon. Suota ympäröi kallio- ja moreenimaasto. Suon pinnan korkeus on 79 m mpy. Vedet virtaavat suolta ojia pitkin Mynäjokeen. Rautsuon pinta-ala on 210 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 180 ha ja yli 2 metrin 105 ha. Rautsuolla on tutkimuspisteitä 103 kpl, joista 73 on yli 1 metrin syvyisiä ja 49 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 4,9 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyypeinä ovat rahkaräme ja saraneva. Suon eteläosassa on lyhytkortista nevaa ja luoteisosasta tavataan keidasrämettä. Ainoastaan suon eteläosa on luonnontilainen, muualla suotyyppit ovat ojituksen seurauksena ojikko- ja muuttuma-asteella. Rautsuon turvekerroston keskipaksuus on 2,3 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,8 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,5 m. Yli metrin syvyisen

alueen keskisyvyys on 2,8 m ja yli 2 metrin 3,3 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 5,7 m (C 200). Suon pohjamaalajina on pääasiassa hiekka.

Rautsuossa on rahkavaltaisia turpeita 62 %, saravaltaisia on 38 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (8 %) ja puuainesta (3 %) ja saravaltaisissa puuainesta (19 %) (varpuainesta 2 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisosuus on 22 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,3, josta heikosti maatuneen osan 3,3 ja hyvin maatuneen osan 6,4. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Rautsuossa on turvetta 4,928 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 35 % (1,729 milj. m³) ja hyvin maatunutta 65 % (3,199 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 99 % (4,895 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 71 % (3,486 milj. m³).

27. Rautsuo S (kl. 1044 09, x = 6736, y = 568) sijaitsee noin 16 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Kalelan kylästä kaakkoon. Suota ympäröi kallio- ja moreenirmaasto. Suon pinnan korkeus on 84 m mpy. Suon pinta viettää lounaaseen, ja vedet virtaavat suolta etelään. Rautsuo S:n pinta-ala on 60 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 51 ha ja

yli 2 metrin 31 ha. Rautsuolla on tutkimuspisteitä 36 kpl, joista 29 on yli 1 metrin ja 26 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 6,0 kpl/10 ha.

Vallitsevin suotyyppi on keidasräme. Suon eteläosassa tavataan rahkanevaa ja lyhytkortista nevaa. Suo on lähes kokonaan luonnontilainen. Rautsuon turvekerroston keskipaksuus on 2,7 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,4 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,3 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,9 m ja yli 2 metrin 3,2 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,6 m (A 1000 + 700). Suon pohjamaalajina

on pääasiassa hiekka.

Rautsuossa on rahkavaltaisia turpeita 86 %, saravaltaisia on 14 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (11 %) ja saravaltaisissa puuainesta (8 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 10 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,6, josta heikosti maatuneen osan 3,3 ja hyvin maatuneen osan 6,2. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,1 % ja

1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Rautsuossa on turvetta 1,639 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 53 % (0,864 milj. m³) ja hyvin maatunutta 47 % (0,775 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 90 % (1,469 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 61 % (0,992 milj. m³).

28. Orrelansuo (kl. 1044 09, 12, x = 6738, y = 570) sijaitsee noin 17,5 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Kallian kylästä kaakkoon. Suota ympäröi etelä- ja pohjoisosisa kallio- ja moreenimaasto. Länsiosa rajoittuu Rautsuohon ja itäosa Mustassaarensuohon. Suon pinnan korkeus on 75 m mpy. Suon pinta viettää itään, ja vedet virtaavat suolta itään. Orrelansuon pinta-ala on 25 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 10 ha. Orrelansuolla on tutkimuspisteitä 23 kpl, joista 12 on yli 1 metrin ja 1 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 9,2 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppinä ovat saraneva- ja lyhytkortinen neva. Reunaosista tavataan kangas- ja isovarpuista rämettä. Suo on kokonaan ojitettu, suotyyppit ovat muuttumasteella. Orrelansuon turvekerroston keskipaksuus on 1,1 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,6 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,5 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 1,5 m ja yli 2 metrin 2,1 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 2,1 m (A 500). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Orrelansuon turpeet ovat saravaltaisia. Turpeen lisätekijöinä tavataan saravaltaisissa runsaimmin puuainesta (37 %) ja varpuainesta (11 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisosuus on 37 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,8, josta heikosti maatuneen osan 3,5 ja hyvin maatuneen osan 6,2. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 1,0 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Orrelansuolla on turvetta 0,285 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 52 % (0,149 milj. m³) ja hyvin maatunutta 48 % (0,136 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 52 % (0,147 milj. m³).

29. Portassuo (kl. 1133 07, x = 6741, y = 562) sijaitsee noin 14 km Mietoisten keskustasta kaakkoon, Kalelan kylästä luoteeseen. Suota ympäröi etelässä pellot, kaakossa kalliomaasto ja muualla moreenimaasto. Suon pinnan korkeus on 44 m mpy. Suon pinta viettää pohjoiseen, ja vedet virtaavat suon pohjoispäästä ojia pitkin Alho-ojaan, edelleen Takkulanojan kautta Mynäjokeen. Portassuon pinta-ala on 49 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 33 ha ja yli 2 metrin 25 ha. Portassuolla on tutkimuspisteitä 5 kpl, jotka kaikki ovat yli 2 metrin syvyisellä alueella. Tutkimuspistetiheys on 1,0 kpl/10 ha.

Vallitsevana suotyyppinä on suon pohjois- ja itäpuolella lyhytkortinen neva, länsiosassa keidasräme. Suon länsiosaa lukuunottamatta suotyyppit ovat ojikko- ja muuttumasteella. Reunaosissa on hyväkasvuinen mäntytaimikko. Suon

etelä- ja keskiosa ovat jyrksinturpeen nostoaluetta. Portassuon turvekerroston keskipaksuus on 3,5 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,9 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,6 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 3,5 m ja yli 2 metrin 3,5 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,1 m (P.5). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Portassuossa on rahkavaltaisia turpeita 49 %, saravaltaisia on 51 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (11 %) ja saravaltaisissa varpuainesta (22 %) ja puuainesta (18 %). Turvekerroston keski-
maatuneisuus on 4,8, josta heikosti maatuneen osan 3,6 ja hyvin maatuneen osan 6,3. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,3 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Portassuossa on turvetta 1,715 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 54 % (0,931 milj. m³) ja hyvin maatunutta 46 % (0,784 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä

suon osalla on 67 % (1,155 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 51 % (0,875 milj. m³).

30. Karkostensuo (kl. 1133 07, x = 6742, y = 565 sijaitsee noin 16 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Kalelan kylästä pohjoiseen. Suota ympäröi kumpuileva moreeni- ja kallio maasto. Suon pinnan korkeus on 51 m mpy. Vedet virtaavat suolta Mynäjokeen. Karkostensuon pinta-ala on 56 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 36 ha ja yli 2 metrin 11 ha. Karkostensuolla on tutkimuspisteitä 15 kpl, joista 14 on yli 1 metrin ja 9 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,7 kpl/10 ha.

Vallitsevin suotyyppi on saraneva ja suon reunaosissa tavataan tupasvillaräme. Suotyypit ovat lähes kokonaan muuttuma-

asteella. Suurin osa suosta on ojitettu, vain suon länsiosassa on ojittamatonta aluetta. Suolla kasvaa 2 - 2,5 metrinen männikkö. Karkostensuon turvekerroston keskipaksuus on 1,9 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,9 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,0 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,1 m ja yli 2 metrin 2,4 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 2,6 m (A 500, A 400, A 300). Suon pohjamaalaji on pääasiassa savea, länsipäässä on silttiä ja hiekkaa ja suon reunaosissa on moreenia.

Karkostensuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 17 % saravaltaisia on 83 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin varpuainesta (7 %) ja tupasvillaa (3 %) ja saravaltaisissa varpu- (22 %) ja puuainesta (11 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisosuus on 11 %.

Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,1, josta heikosti maatuneen osan 3,5 ja hyvin maatuneen osan 6,5. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,3 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Karkostensuossa on turvetta 1,094 milj. m³, josta heikosti maatumutta on 47 % (0,511 milj. m³) ja hyvin maatumutta 53 % (0,582 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 68 % (0,745 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 24 % (0,265 milj. m³). Turpeen nostosta ei ole havaintoja.

piste	syvyys m	turvelaji	H	pH	tuhka- pit. %	tehollinen lämpöarvo kost. 50 % MJ/kg
A 200	0,50	SC	3	3,9	2,98	8,9
suotyyppi	1,00	C	4	4,4	3,08	10,3
TRmu	1,50	C	7	5,2	3,69	10,4
	2,00	LC	8	5,4	5,40	10,9
	2,20	LC	7	5,5	19,39	10,2
ka			5,6	4,9	5,21	10,1

31. Ruissaarensuo (kl. 1133 07, x = 6744, y = 562) sijaitsee noin 16,5 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Karjalan keskustasta koilliseen. Suota ympäröi moreenimaasto. Suon luoteisosa rajoittuu Kolkansuohon ja lounaisosa Rautavuorenrahkaan. Suon pinnan korkeus on 47 m mpy. Suon pinta viettää kaakkoon ja vedet virtaavat suon eteläpäästä länteen suon läpi kulkevaa Koskenniskanoojaa pitkin Joenperän- ja Suojoenojaan. Suojoenojasta vedet virtaavat Laajokeen. Ruissaarensuon pinta-ala on 270 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 240 ha ja yli 2 metrin 190 ha. Ruissaarensuolla on tutkimuspisteitä 67 kpl, joista 56 on yli 1 metrin ja 50 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,5 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyypeinä ovat suon luonnontilaisessa pohjoisosassa lyhytkortinen neva, silmäkeneva ja kalvakk-

neva, eteläosassa saraneva- ja karhunsammalmuuttuma. Reuna-alueet ovat varsinaisia korpi- ja nevakorpimuuttumia muutuen keskustaa kohti tupasvilla- ja rahkarämemuuttuniksi ennen avosuotyyppejä. Noin 2/3 suosta on ojitettu, ainoastaan suon luoteisosassa on ojittamatonta aluetta. Ruissaarensuon turvekerroston keskipaksuus on 3,0 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 2,7 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,3 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 3,3 m ja yli 2 metrin 3,5 metriä. Suurin havaittu turpeen paksuus on 5,5 m (A 700). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Ruissaarensuossa on rahk.valtaisia turpeita noin 47 %, saravaltaisia on 53 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin suoleväkköä (12 %) ja tupasvillaa

(7 %) ja saravaltaisissa kortetta (8 %) ja puuainesta (4 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 4 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 3,9, josta heikosti maatuneen osan 3,5 ja hyvin maatuneen osan 6,0. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,1 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Ruissaarensuossa on turvetta 8,231 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 89 % (7,307 milj. m³) ja hyvin maatunutta 11 % (0,923 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 95 % (7,848 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 81 % (6,631 milj. m³).

32. Pahnassuo (kl. 1133 07, x = 6745, y = 563) sijaitsee noin 18 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Karjalan kylästä koilliseen. Suota ympäröivät kallio- ja moreenisaareskeet. Suon koillisosa rajoittuu Kaukosuohon. Suon pinnan korkeus on 53 m mpy. Vedet laskevat suon eteläosasta ojaia myöten Koskenniskanojan kautta Laajokeen. Pahnassuon pinta-ala on 290 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 205 ha ja yli 2 metrin 95 ha. Pahnassuolla on tutkimuspisteitä 71 kpl, joista 46 on yli metrin ja 28 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,4 kpl/10 ha.

Suon eteläosassa tavataan entistä saranevaa, joka on nykyään karhunsammalmuuttumaa. Keskiosastaan suo on lyhytkortista nevaa ja rahkanevaa. Suon pohjoisosassa on lyhytkortista

nevaa. Suon koillislahdeke on rahkarämettä. Suon etelä- ja kaakkoisosa on ojitettu, jossa suotyypit ovat ojikko- ja muuttuma-asteella. Pahnassuon turvekerroston keskipaksuus on 2,1 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,6 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,5 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,4 m ja yli 2 metrin 2,9 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,7 m (A 1200 + 200). Suon pohjamaalaji on pääasiassa savea, hiekkaa ja moreenia suon reunaosissa.

Pahnassuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 73 %, saravaltaisia on 27 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (10 %) ja puuainesta (3 %) ja saravaltaisissa puuainesta (3 %) ja tupasvillaa (2 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on

7 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,3, josta heikosti maatuneen osan 3,4 ja hyvin maatuneen osan 7,3. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,3 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Pahnassuossa on turvetta 6,032 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 78 % (4,693 milj. m³) ja hyvin maatunutta 22 % (1,339 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 80 % (4,838 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 46 % (2,783 milj. m³).

33. Kolkansuo (kl. 1133 07, x = 6747, y = 561) sijaitsee noin 17,5 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Laajoen kylästä kaakkoon. Suo on lievästi luoteesta kaakkoon suuntautuvan moreenimaaston reunustamaa ja rikkomaa. Kolkansuo rajoittuu pohjoispäästään Raistonsuolle ja eteläpäästään Ruissaarensuolle. Suon pinnan korkeus on 49 m mpy. Suon pinta kallistuu etelään ja vedet virtaavat suon pohjoispäästä Raistonsuon kautta Laajokeen ja suon eteläpäästä Ruissaarensuolle, ja sieltä Koskenniskan-, Joenperän- ja Suojoenojia pitkin Laajokeen. Kolkansuon pinta-ala on 420 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 305 ha ja yli metrin 265 ha. Kolkansuolla on tutkimuspisteitä 86 kpl, joista 72 on yli 1 metrin ja 65 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,1 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat pääasiassa lyhytkortinen neva ja silmäkeneva, paikoin on kalvakkanevaa ja rahkarämettä. Suon reunaosissa tavataan nevakorpea, paikoin on varsinaista korpea ja tupasvillarämettä. Suon länsiosassa on vanha ojitusalue, jossa tavataan turvekankaita. Suon lounaisosassa, Lehmäsaaresta länteen, on uutta ojitusta. Kolkansuon turvekerroston keskipaksuus on 4,3 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 3,3 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,9 metriä. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 4,7 m ja yli 2 metrin 5,0 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 7,3 m (A 700 - 200, A 1700 + 200). Suon pohjamaalaji on pääasiassa savea, paikoin on hiekkaa ja moreenia.

Kolkansuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 75 %, saravaltaisia on 25 %. Turpeen lisätekiöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (5 %) ja suoleväkköä (5 %)

ja saravaltaisissa puunjäänteitä (6 %) ja varpuainesta (3 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 7 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 3,8, josta heikosti maatuneen osan 3,2 ja hyvin maatuneen osan 5,9. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,1 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Kolkansuossa on turvetta 17,913 milj. m³, josta heikosti

maatunutta on 78 % (14,023 milj. m³) ja hyvin maatunutta 22 % (3,890 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 80 % (14,304 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 74 % (13,329 milj. m³).

34. Raistonsuo (kl. 1133 07, x = 6748, y = 561) sijaitsee noin 20 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Laajoen kylän itäpuolella. Suota ympäröi kallio- ja moreenimaasto. Suolla on pieniä mineraalimaan saarekkeita. Pohjoispäässä suo rajoittuu peltoon, myös suon länsilaidalla on peltoa. Suon pinnan korkeus on 46 m mpy. Suon pinta viettää länteen ja vedet virtaavat suolta suon pohjoispuolella sijaitsevaan Laajokeen. Raistonsuon pinta-ala on 280 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 250 ha ja yli 2 metrin 105 ha. Raistonsuolla on tutkimuspisteitä 80 kpl, joista 68 on yli 1 metrin ja 61 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,9 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat rahkaräme, tupasvillaräme, isovarpuinen räme ja keidasräme. Avosuo-osat ovat rahkaneva ja lyhytkortista nevaa. Länsipäässä on varsinainen korpijuotti. Suo on lähes kokonaan luonnontilainen, vain suon reunaosissa tavataan piiriojitusta. Suon pohjoisosassa on vanha umpeutunut palaturpeennostoalue. Raistonsuon turvekerroston keskipaksuus on 3,9 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 2,2 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,7 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 4,2 m ja yli 2 metrin 4,5 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 6,4 m (A 1600 - 300, A 1600 - 700). Suon pohjamaalaji on pääasiassa savea, paikoin tavataan hiekkaa ja moreenia.

Raistonsuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 57 %, saravaltaisia on 43 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (13 %) ja puuainesta (2 %) ja saravaltaisissa puuainesta (9 %) ja järviruokoa (5 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 11 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,2, josta heikosti maatuneen osan 3,4 ja hyvin maatuneen osan 5,3. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,5 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Raistonsuossa on turvetta 11,018 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 56 % (6,183 milj. m³) ja hyvin maatunutta 44 % (4,836 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 95 % (10,475 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 43 % (4,756 milj. m³).

35. Varissuo (kl. 1133 07, x = 6745, y = 566) sijaitsee noin 18,5 km Yläneen keskustasta koilliseen, Kalelan kylän pohjoispuolella. Suota ympäröivät kallio- ja moreenisaarekkeet. Koillisosastaan suo on yhteydessä Kaukosuohon. Suon pinnan korkeus on 58 m mpy. Vedet virtaavat suon koilliosasta

Kaukosuolle, josta vesi virtaa Kajavanojan kautta Laajokeen. Varissuon pinta-ala on 130 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 80 ha ja yli 2 metrin 45 ha. Varissuolla on tutkimuspisteitä 58 kpl, joista 42 on yli 1 metrin ja 24 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 4,5 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat lounaisosassa rahkaneva, rahka- ja tupasvillaräme. Suon koillisosassa tavataan keidasrämettä ja lyhytkortista nevaa. Pohjoisosassa on rahkarämettä. Suon lounaisosa on ojitettu ja suotyypit ovat

ojikko- ja muuttuma-asteella. Varissuon turvekerroston keskipaksuus on 2,2 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,4 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,8 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,6 m ja yli 2 metrin 3,5 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 5,1 m (A 1550). Suon pohjamaalajina on pääasiassa moreeni, suon pohjoisosassa on savi.

Varissuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 90 %, saravaltaisia on 10 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (12 %) ja puuainesta (3 %) ja saravaltaisissa puuainesta (3 %) ja varpuainesta (1 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 6 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,6, josta heikosti maatuneen osan 3,3 ja hyvin maatuneen osan 6,7. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Varissuossa on turvetta 2,898 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 61 % (1,782 milj. m³) ja hyvin maatunutta 33 % (1,116 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 72 % (2,088 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 54 % (1,566 milj. m³).

36. Munkkionsuo (kl. 1133 07, x = 6744, y = 567) sijaitsee noin 13 km Yläneen keskustasta lounaaseen, Kalelan kylästä pohjoiseen. Suota ympäröi moreeni- ja kalliomaasto. Suon pinnan korkeus on 55 m mpy. Suon pinta kallistuu etelään ja vedet virtaavat suon koillis- ja eteläosista ojia pitkin Raasinjokeen. Munkkionsuon pinta-ala on 143 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 115 ha ja yli 2 metrin 62 ha. Munkkionsuolla on tutkimuspisteitä 87 kpl, joista 54 on yli 1 metrin ja 37 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspisteitiheys on 6,1 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppinä ovat keskustassa keidas- ja isovarpuinen räme sekä lyhytkortinen neva. Suon länsipäässä on rahka-, kangas- ja isovapuista rämettä. Suon koillisosa on ojitettu, jossa suotyyppit ovat muuttuma-asteella. Munkkionsuon turvekerroston keskipaksuus on 2,1 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,2 ja hyvin maatuneen turpeen 0,9 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,5 m ja

yli 2 metrin 3,0 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,7 m (A 1600 + 200, A 1400). Suon pohjamaalaji on pääasiassa savea, suon reunaosissa tavataan moreenia.

Munkkionsuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 47 %, saravaltaisia on 53 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (7 %) ja puuainesta (4 %) ja saravaltaisissa puu- (15 %) ja varpuainesta (5 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 20 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,8, josta heikosti maatuneen osan 3,5 ja hyvin maatuneen osan 6,5. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,4 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Munkkionsuossa on turvetta 3,007 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 55 % (1,658 milj. m³) ja hyvin maatunutta 45 % (1,349 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 36 % (2,875 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 61 % (1,841 milj. m³).

37. Koikansilmänsuo (kl. 1133 08, x = 6750, y = 561) sijaitsee noin 21 km Mynämäen keskustasta koilliseen. Laajoen kylästä itään. Suota ympäröi koillispuolella laakeat moreenimaat. Muilla reunoilla ovat kapeat puro- ja järvinotkosavikot, jotka erottavat suon Isosuosta, Kalatienrahkasta ja Raistonsuosta. Suon pinnan korkeus on 45 m mpy. Suon pinta viettää koilliseen ja vedet virtaavat suolta Korpiojaa myöten Laajokeen, joka sijaitsee suon etelälaidalla. Koikansilmänsuon pinta-ala on 75 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 65 ha ja yli 2 metrin 65 ha. Koikansilmänsuolla on tutkimuspisteitä 35 kpl, joista 20 on yli 1 metrin ja 17 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,3 kpl/10 ha.

Suon keskiosasta tavataan keidas- ja rahkarämettä, silmäke- ja lyhytkortista nevaa. Suon reunaosissa on 100 - 200 m leveät tupasvilla- ja isovarpuiset rämemuuttumavyöhykkeet. Suon koillisosassa on 15 ha:n suuruinen jyrshinturpeen nostoalue. Suon koillisosa ja reunat on ojitettu. Koikansilmänsuon turvekerroston keskipaksuus on 3,6 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,5 m ja hyvin maatuneen turpeen 2,1 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 4,1 m ja yli 2 metrin 4,6 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 5,7 m

(A 600 - 100, A 800). Suon pohjamaalaji on pääasiassa lieju-
savea, jonka alla on savea.

Koikansilmänsuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 58 %,
saravaltaisia on 42 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahka-
valtaisissa runsaimmin tupasvillaa (3 %) ja puuainesta (2 %) ja saravaltaisissa kortetta (19 %) ja puuainesta (8 %). Puun-
jäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 10 %. Turve-
kerroston keskimaatuneisuus on 4,9, josta heikosti maatuneen
osan 3,4 ja hyvin maatuneen osan 6,1. Liekoja on 0 - 1 metrin
syvyysvyöhykkeessä 0,8 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,3 %.

Koikansilmänsuossa on turvetta 2,725 milj. m³, josta
heikosti maatunutta on 43 % (1,169 milj. m³) ja hyvin maatu-
nutta 57 % (1,556 milj. m³). Koko turvemäärästä yli 1 metrin
syvyisellä osalla on 97 % (2,639 milj. m³) ja yli 2 metrin
syvyisellä osalla 85 % (2,320 milj. m³).

38. Kalatiehrahka (kl. 1133 07, x = 6750, y = 563) sijaitsee noin 21,5 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Laajoen kylästä itään. Suota ympäröivät pellot, luoteis- ja koillisosa ovat moreenimaastoa. Suon pinnan korkeus on 45 m mpy. Vedet virtaavat suon länsilaidalta Korpiojaa pitkin Laajokeen ja suon eteläpäästä suoraan Laajokeen. Kalatiehrahkan pinta-ala on 68 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 65 ha ja yli 2 metrin 53 ha. Kalatiehrahkalla on tutkimuspisteitä 35 kpl, joista 28 yli 1 metrin ja 21 yli 2 metrin syvyisöä. Tutkimuspistetiheys on 5,1 kpl/10 ha. Eteläosan avosualue on rahkanevaa, joka reunoja kohti vaihettuu rahka- ja isovarpuiseksi

rämeeksi. Suon pohjaosassa on tupasvillarämettä. Suurin osa suosta on ojitettu. Suotyypit ovat ojikko- ja muuttuma-asteella. Eteläosan avosuo-osasta on osa ojittamatta.

Kalatierahkan turvekerroston keskipaksuus on 2,4 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,7 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,7 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 2,8 m ja yli 2 metrin 3,3 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,9 m (A 900 + 0, A 900 - 100). Suon pohjamaalaji on pääasiassa savea, paikoin on silttiä ja hiekkaa.

Kalatienrahkassa on rahkavaltaisia turpeita noin 53 %, saravaltaisia on 47 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahka-

valtaisissa runsaimmin tupasvillaa (5 %) ja puuainesta (4 %) ja saravaltaisissa kortetta (9 %) ja puuainesta (6 %). Puunjäätteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 10 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,8, josta heikosti maatuneen osan 2,7 ja hyvin maatuneen osan 5,7. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 1,0 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,3 %.

Kalatieenrahkassa on turvetta 1,844 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 29 % (0,530 milj. m³) ja hyvin maatunutta 71 % (1,313 milj. m³). Koko turvemaarästä yli 1 metrin syvyisellä suon osalla on 99 % (1,820 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 94 % (1,728 milj. m³).

39. Isosuo (kl. 1133 08, x = 6750, y = 560) sijaitsee noin 21,5 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Laajoen kylän pohjoispuolella. Suota ympäröi moreenimaasto, eteläosassa pellot. Suon pinnan korkeus on 46 m mpy. Vedet virtaavat suolta suon eteläpäästä Laajokeen. Isosuon pinta-ala on 290 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 245 ha ja yli 2 metrin 215 ha. Isosuolla on tutkimuspisteitä 83 kpl, joista 64 on yli 1 metrin ja 59 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 3,0 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat keskiosassa keidasräme, silmäke- ja lyhytkortinen neva, pohjoisosassa rahkaräme, reunaosissa tupasvilla- ja isovarpuinen räme. Suon eteläosassa noin 70 ha:n alalla on kasvuturpeen nosto käynnissä.

Suon pohjois- ja reunaosissa ovat suotyypit ojikko- ja muuttuma-asteella. Isosuon turvekerroston keskipaksuus on 3,8 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 2,7 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,1 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 4,3 m ja yli 2 metrin 4,5 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 7,2 m (A 1200 - 100). Suon pohjamaalaji on pääasiallisesti suon eteläosissa savea, muualla moreeni.

Isosuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 71 %, saravaltaisia on 29 %. Turpeen lisätekiäjinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (7,0 %) ja puuainesta (1,0 %) ja saravaltaisissa puuainesta (6,0 %) ja kortetta (3 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisosuus on 8 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 3,9, josta heikosti

maatuneen osan 3,2 ja hyvin maatuneen osan 5,8. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,5 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Isosuossa on turvetta 10,857 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 71 % (7,503 milj. m³) ja hyvin maatunutta 29 % (3,084 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 99 % (10,510 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 92 % (9,739 milj. m³).

Suon eteläosan turvekentällä on nosto käynnissä, noin 70 hehtaarin alalta (kasvuturvetta). Peruskartalla näkyvän ojituksen lisäksi on reunat ojitettu sekä turvekenttä.

40. Mustassaarensuo (kl. 1044 12, x = 6738, y = 570) sijaitsee noin 18 km Mynämäen keskustasta koilliseen, Kalelan kylästä kaakkoon. Suota ympäröi kallio- ja moreenimaasto. Suo rajoittuu koillis- ja kaakkoisosastaah Lakkijärvenrahaan. Suon pinnan korkeus on 73 m mpy. Suon pinta viettää pohjoiseen ja veden virtaavat suolta ojia pitkin Mynäjokeen. Mustassaarensuon pinta-ala on 40 ha, josta yli yhden metrin syvyistä aluetta on 23 ha ja yli 2 metrin 1 ha. Mustassaarensuolla on tutkimuspisteitä 18 kpl, joista 13 on yli 1 metrin ja 2 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 4,5/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat karhunsammalmuuttuma ja saraneva. Kaikki suotyypit ovat muuttuma-asteella ojituksen seurauksena. Mustassaarensuon turvekerroston keskipaksuus on 1,4 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 0,7 m ja hyvin maatuneen turpeen 0,7 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 1,5 m ja yli 2 metrin 2,2 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 2,2 m (A 400). Suon pohjamaalajina on pääasiassa savi.

Mustassaarensuossa on saravaltaisia turpeita noin 100 %.

Turpeen lisätekijöinä tavataan saravaltaisissa runsaimmin puu- (12 %) ja varpuainesta (10 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 12 %. Turvekerroston keski-
maatuneisuus on 4,8, josta heikosti maatuneen osan 3,5 ja hyvin maatuneen osan 6,3. Liekoja on 0 - 1 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Mustassaarensuossa on turvetta 0,349 milj. m³, josta heikosti maatonutta on 52 % (0,285 milj. m³) ja hyvin maatonutta 48 % (0,264 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 63 % (0,343 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 4 % (0,022 milj. m³).

41. Lakkijärvenrahka (kl. 1044 12, x = 6738, y = 571) sijaitsee noin 19 km Mynämäen keskustasta koilliseen. Kalelan kylästä kaakkoon. Suota ympäröi kallio- ja moreenimaasto. Itse suolla on lukuisia isoja kalliosaarekkeitä. Suon pinnan korkeus on 75 m mpy. Suon pinta kallistuu luoteeseen ja vedet virtaavat suolta ojia pitkin Mynäjokeen. Lakkijärvenrahkan pinta-ala on 420 ha, josta yli 1 metrin syvvistä aluetta on 282 ha ja yli 2 metrin 203 ha. Lakkijärvenrahkalla on

tutkimuspisteitä 172 kpl, joista 127 on yli 1 metrin ja 108 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 4,0 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppinä ovat keidas-, isovarpuinen räme, rahka- ja kalvakkaneva. Lakkijärvenrahkan länsiosa on luonnontilainen, muualla suotyyppit ovat ojikko- ja muuttumasteella. Lakkijärvenrahkan turvekerroston keskipaksuus on 2,7 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,4 m ja

hyvin maatuneen turpeen 1,3 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 3,0 m ja yli 2 metrin 3,3 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 5,7 m (A 1100). Suon pohjamaalajina on pääasiassa hiekka. Lakkijärvenrahkaan kuuluvalla Isosuolla on hiekkaa ja moreenia.

Lakkijärvenrahkassa on rahkavaltaisia turpeita noin 67 %, saravaltaisia on 33 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvillaa (16 %) ja puuainesta (2 %) ja saravaltaisissa puuainesta (9 %) ja tupasvillaa (3 %) . Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisuus on 11 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 4,9, josta heikosti maatuneen osan 3,5 ja hyvin maatuneen osan 6,6. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,2 %.

Lakkijärvenrahkassa on turvetta 11,200 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 53 % (5,920 milj. m³) ja hyvin maatunutta 47 % (5,280 milj. m³) . Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 75 % (8,432 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 60 % (6,679 milj. m³).

42. Koirasaarensuo (kl. 1133 10, x = 6740, y = 571) sijaitsee noin 19,5 km Mietoisten keskustasta koilliseen, Kallolan kylästä itään. Suota ympäröi kumpuileva moreeni- ja kalliomaasto. Suo rajoittuu eteläosastaan Isosuohon. Suon pinnan korkeus on 70 m mpy. Suon pinta viettää pohjoiseen ja vedet virtaavat suolta oja myöten suon pohjoisosasta Mynäjokeen. Koirasaarensuon pinta-ala on 120 ha, josta yli 1 metrin syvyistä aluetta on 100 ha ja yli 2 metrin 75 ha. Koirasaarensuolla on tutkimuspisteitä 34 kpl, joista 29 on yli metrin

ja 24 yli 2 metrin syvyisiä. Tutkimuspistetiheys on 2,8 kpl/10 ha.

Vallitsevina suotyyppeinä ovat pohjoisosassa isovarpuinen räme- ja tupasvillarämemuuttuma. Suon keskiosa on lyhytkortista nevamuuttumaa, eteläosassa on entistä saranevaa, nykyisin karhunsammalmuuttumaa, jossa kasvaa hyväkasvuinen, istutettu nuori männikkö. Länsiosassa suota on isovarpuista räme- ja tupasvillarämemuuttumaa. Koirasaarensuon turvekerroston

keskipaksuus on 2,8 m. Tästä heikosti maatuneen turpeen osuus on 1,5 m ja hyvin maatuneen turpeen 1,3 m. Yli metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 3,1 m ja yli 2 metrin 3,5 m. Suurin havaittu turpeen paksuus on 4,9 m (A 1400). Suon pohjamaalaji on pääasiassa hiekka, paikoin on soraa, jonka alla on savea, suon pohjoispäässä on hiekkamoreenia.

Koirasaarensuossa on rahkavaltaisia turpeita noin 29 %, saravaltaisia on 71 %. Turpeen lisätekijöinä tavataan rahkavaltaisissa runsaimmin tupasvilla (8 %) ja suoleväkköä (2 %) ja saravaltaisissa puuainesta (9 %) ja suoleväkköä (4 %). Puunjäänteitä sisältävien turpeiden kokonaisosuus on 10 %. Turvekerroston keskimaatuneisuus on 5,2, josta heikosti maatuneen osan 3,6 ja hyvin maatuneen osan 7,1. Liekoja on 0 - 1 metrin syvyysvyöhykkeessä 0,2 % ja 1 - 2 metrin vyöhykkeessä 0,1 %.

Koirasaarensuossa on turvetta 3,405 milj. m³, josta heikosti maatunutta on 53 % (1,800 milj. m³) ja hyvin maatunutta 47 % (1,605 milj. m³). Koko turvemäärästä yli yhden metrin syvyisellä suon osalla on 91 % (3,090 milj. m³) ja yli 2 metrin syvyisellä osalla 77 % (2,617 milj. m³).

4. SOIDEN KÄYTTÖMAHDOLLISUUDET

Soiden käyttömahdollisuudet riippuvat yhteiskunnan aineellisen kulttuurin kehitystasosta. Mitä kehittyneempi aineellinen kulttuuri on, sitä monipuolisempaa ja voimaperäisempää on soiden käyttö. Kilpailukysynnän vallitessa myös soiden taloudellinen arvo nousee ja arvonnousun myötä yhä pienemmät ja laadullisesti heikompiarvoiset suot tulevat taloudellisen hyväksikäytön piiriin. Samaan suuntaan vaikuttavat innovaatiot tuotantotekniikassa ja turpeen käytössä.

Soiden laajamittainen käyttö yleistyi Lounais-Suomessa viime vuosisadalla, jolloin maailmantaloudessa tapahtuneiden muutosten heijastamana maassamme siirryttiin viljanviljelyvaltaisesta maataloudesta karjatalousvaltaiseen. Tällöin tarvittiin lisää laidunmaita ja rehun tuottamiseen soveliaista laidunmaata, jota saatiin helpoimmin raivaamalla reheviä, ohutturpeisia soita viljelyyn. Nykyään lähes kaikki viljelykelpoiset suot Etelä-Suomessa ovatkin viljelymaita. Toisen maailmansodan jälkeen puunjalostustuotteiden jatkuvasti lisääntynyt kysyntä ja ajoittainen raaka-ainepula puunjalostusteollisuudessa on johtanut laajamittaiseen soitten ojittamiseen, mitä nopeutti ojitusvälineiden ja -menetelmien nopea kehitys ja alhaiset ojituskustannukset. Siten 1960 - 1970 -luvulla lähes kaikki metsityskelpoiset suot on ojitettu ja metsitetty. Toisen maailmansodan jälkeen syntynyt ja 1970 -luvulla voimakkaasti kehittynyt teollinen turvetuotanto on tuottanut raaka-ainetta lähinnä kasvu- ja polttoturvetuotantoteollisuudelle siten, että polttoturvetuotanto on keskittynyt Keski- ja Pohjois-Suomeen, aapasuoalueelle, missä sille on soveliaista raaka-ainetta, hyvin maatonutta saraturvetta, ja kasvuturvetuotanto pääasiassa Etelä-Suomen kohosuoalueelle, missä heikosti maatuneet rahkaturpeet ovat vallitsevia.

Astetta korkeampaa kehitysvaihetta turpeen käytössä edustaa turpeen jatkojalostus. Palaturpeena nostetusta polttoturpeesta voidaan valmistaa koksia, joka vähäisen rikkipitoisuutensa takia soveltuu metallurgisen teollisuuden käyttöön.

Turpeen sisältämät bitumit, humushapot, selluloosa ja

valkuaisaineet sekä ligniinimäinen sphagnoli soveltuvat raaka-aineeksi kemianteollisuudelle. Jotkut tämän alan tuotantohaaroista kuten metanolia ja ammoniakkia valmistava teollisuus tarvitsevat runsaasti raaka-ainetta ja siten tämänlaatuisen teollisuuden perustaminen on mahdollista vain maamme pohjoisosaan, missä on riittävän laajoja suoalueita. Sen sijaan turpeen bitumeista vahaa valmistava teollisuus saattaa olla kannattavaa eräin edellytyksin, jos käytettävissä on vähintään 100 ha:n suuruinen suoalue (Pohjola 1981). Siten Lounais-Suomessa on ainakin potentiaalisesti mahdollisuudet turvekemian teollisuuden kehittämiseksi. Teollisen tuotannon aloittamisen esteenä saattaa jossain tapauksessa olla kotimaan markkinoiden riittämättömyys. Siten esimerkiksi aktiivihiihen teollista tuotantoa ei maassamme ole aloitettu, vaikka koetehtaan tuotteet ovat laadullisesti kilpailukykyisiä. Eräät intensiiviset turpeenkäyttömuodot, kuten esimerkiksi Keski-Euroopassa liiketaloudellisesti merkittävä balneoterapia, puuttuvat maastamme.

Soiden taloudellisen käytön lisääntyessä on alkuperäisen suoluonnon säilyttämiseksi pyritty jättämään joitakin perustutkimuksen, maisemansuojelun ja turismin kannalta arvokkaita soita suojelualueiksi. Suojelupäätöksillä ja lainsäädännöllä voidaan myös säästää raaka-ainevaroja tulevaisuuden intensiivisempää ja taloudellisesti arvokkaampaa käyttöä varten.

4.1. Soveltuvuus polttoturpeeksi

Polttoturpeen raaka-aineeksi soveltuvat kaikki vähintään keskinkertaisesti maatuneet turpeet. Heikosti maatuneiden turpeiden poltto ei ole taloudellisesti kannattavaa. Turpeen lajikoostumus vaikuttaa jossain määrin turpeen lämpöarvoon. Saravaltaisiin kohtalaisesti maatuneilla turpeilla on korkeampi lämpöarvo kuin vastaavaan maatuneisuusluokkaan kuuluvilla rahkavaltaisilla. Siten heikosti maatunut (H_4) saraturve soveltuu välttävästi polttoturpeeksi etenkin, jos turvetta voidaan käyttää nostopaikan läheisyydessä.

Polttoturvesuon käyttöönottoon vaikuttavat maatuneisuuden lisäksi tuotantoon soveltuvan suonosan pinta-ala ja pintakerroksen ja pohjakerroksen paksuus. Teolliseen tuotantoon soveltuvan suon tulee olla vähintään 100 ha:n suuruinen ja siinä olevan pohjaturpeen riittävän paksu (1,5 m) ja päällä olevan heikosti maatuneen pintaturpeen ohut (50 - 70 cm). Vain poikkeustapauksissa - mikäli pintakerros soveltuu kasvuturpeen raaka-aineeksi ja sen tuottaminen on yrittäjän kannalta tarkoituksenmukaista - heikosti maatunut turvekerros voi olla yli metrin paksuinen.

Pientuotantoon ja tilakohtaiseen polttoturpeen nostoon kelpaavat huomattavasti pienemmät suot (10/ha). Turvetuotantoa edistäviä tekijöitä ovat suon pohjan tasaisuus, lohkarettomuus, suon yhtenäinen muoto, turvekerroston vähäinen liekoisuus ja alhainen tuhkapitoisuus. Turvetuotantoa suunniteltaessa onkin huomioitava 30 - 50 cm:n paksuisen pohjakerroksen olevan korkean tuhkapitoisuutensa takia aina polttoturpeeksi kelpaamatonta. Suon käyttöönottoa turvetuotantoon edistävät myös jo olemassaoleva tiestö ja aiemmin suoritettu ojitus. Suon tuotantokuntoon saattamisessa huomattavan kustannuserän aiheuttavat ojitus, puustonraivaus ja suon pinnan tasoitus ja turvekentän muotoilu. Luonnontilaisen suon tuotantokuntoonsaattamiskustannukset ovat yhtä suuret kuin uuden pellon raivaamisesta aiheutuvat (Kallio-Mannila 1976).

Huomattava tuotannon kannattavuuteen vaikuttava tekijä on kuljetuskustannukset. Maksimietäisyys on maantiekuljetusta käytettäessä nykyään 100 km, rautatiekuljetuksia käyttäen etäisyys voi olla kaksinkertainen. Turpeen kuljetuskannattavuuteen vaikuttaa ratkaisevasti tilavuusyksikön energiasisältö (MJ/m^3). Siten heikosti maatunutta, alhaisen energiasisällön omaavaa turvetta kannattaa tuottaa vain, jos kuljetusmatka suolta voimalaitokselle on lyhyt.

Polttoturvetta tuotetaan joko jyrsimällä tai palaturvemenetelmällä. Jyrsinturve on suon pinnasta irroitettua turvemursketta, joka lyhyen kuivumisajan jälkeen kootaan vaihtoehtoisia korjuumenetelmiä käyttäen aumaan suon laidalle. Tuotantokentältä on mahdollista nostaa satokauden aikana 15 - 25 satoa. Sadon suuruus tuotantokauden aikana on 750 -

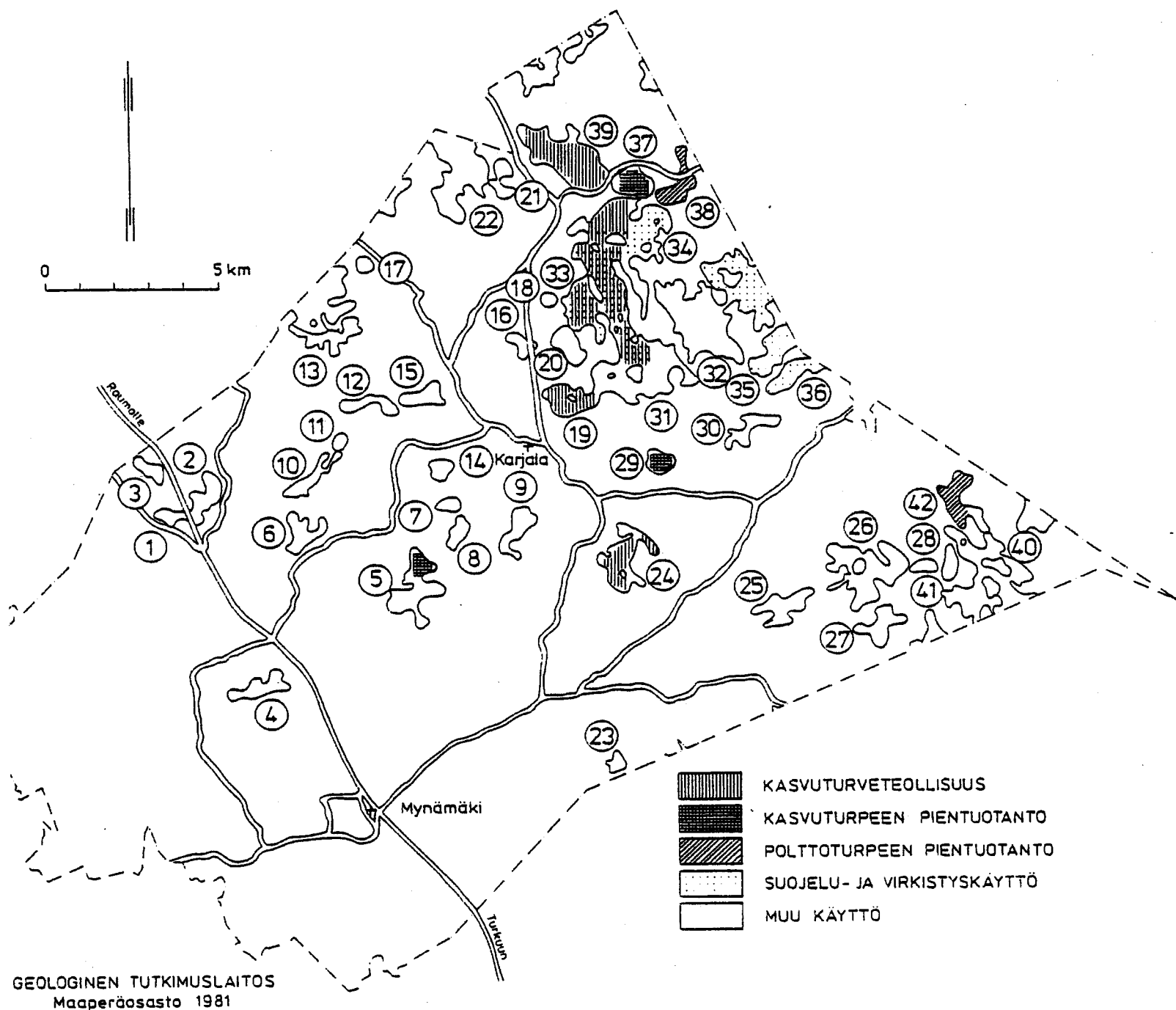
1 250 m³/ha. Satomäärien suuri vaihtelu riippuu tuotantokauden sääsuhteista. Jyrsinturpeen tuotantomenetelmät ja laitteet on alunperin kehitetty suurtuotantoa silmälläpitäen ja saadun tuotteen polttamiseen tarvitaan erikoispolttimia ja siten jyrsinturve soveltuu voimalaitosten kulutukseen. Jyrsinturvetta käytetään myös pellettien valmistukseen.

Palaturvemenetelmällä valmistetaan kappalemaista polttoainetta. Palaturvetuotannon aloittaminen on mahdollista varsin pienin pääomakustannuksin, sillä 1970-luvun lopulla on kehitetty yksinkertaisia tuotantokoneita, jotka käyttävät voimanlähteenä maataloustraktoria. Kiekkojyrsimen kehittäminen on tehnyt mahdolliseksi välttää liekojen poistamiselta ja siten turvekentän kunnostuskustannuksia on voitu vähentää. Palaturve soveltuu arinapolttoon ja siten pienkattiloihin. Palaturvetta voivat käyttää näin ollen yksityistaloudet ja pienet aluelämpökeskukset maaseudun taajamissa. Palaturpeen vuosisato on pienempi kuin jyrsinturpeen (200 - 350 m³/ha). Palaturvetta voidaan käyttää myös turvekoksien raaka-aineena.

4.1.1. Polttoturvetuotantoon soveltuvat suot

Mynämäen suot eivät nykyisten käsifysten mukaan sovellu teolliseen polttoturvetuotantoon, koska alueen suurissa soissa polttoturpeeksi kelpaava hyvin maatumunut turvekerros on ohut ja usein paksun maatumattoman rahkaturpeen peittämää (liite 2). Pientuotantoon Mynämäellä soveltuvat Koirasaaren- suo ja Kalatienrahka. Soiden energiasisältö on laskettu yli kahden metrin syvyisten alueiden keskinkertaisesti tai hyvin maatumuneesta turvekerroksesta, mikäli on kysymys rahkavaltaisesta turpeesta. Saravaltaisten turpeiden energiasisältö on laskettu H₄ - H₁₀-turpeesta. Laskettaessa polttoturpeeksi soveltuvan kerroksen kuutiomäärää, on turvekerroksen pohjaosasta jätetty pois runsastuhkainen 50 cm:n paksuinen kerros. Energiasisältö on laskettu seuraavan kaavan mukaan:

$$E = N \text{ suo-m}^3 \cdot D_d \cdot (100/100 - K) \cdot Hu^1, \text{ jossa}$$

Kuva 121. Mynämäen soiden käyttömahdollisuudet.

E = energiasisältö, N suo- m^3 = suokuutioiden määrä, D_d = suokuution kuiva-ainemäärä (kg/m^3), Hu-kosteudessa K (%) olevan turpeen tehollinen lämpöarvo (MJ/kg), k = turpeen kosteus (%).

Koirasaarensuossa on yli 2 metrin syvyisellä 75 ha:n suuruisella alueella 2,250 milj. m^3 turvetta, josta määrästä saadaan 0,9 milj. tuotanto- m^3 jyrsinturvetta, jonka energiasisältö on 1,472 milj. GJ (0,368 milj. MWh). Vuotuisen tuotannon (n. 75 000 m^3 jyrsinturvetta) energiasisältö on 0,110 milj. GJ (0,044 milj. MWh). Yli 1 metrin syvyiseltä alueelta saatava turvemäärä on 1,2 milj. tuotanto- m^3 , jonka energiasisältö on 2 milj. GJ (0,556 milj. MWh). Vuotuisen tuotannon määrä on 100 000 m^3 jyrsinturvetta, jonka energiasisältö on 0,186 milj. GJ (0,050 milj. MWh).

Turpeen keskimääräinen tuhkapitoisuus on 4,5 % kuiva-ainepainosta ja alittaa siten polttoturpeelle asetetun ylärajan. Keskimääräinen tehollinen lämpöarvo laskettuna 50 %:n kosteuteen on 9,2 MJ/kg ja turve kuuluu siten J 9 turvelaatuun (liite 8).

Kalatienrahkassa on yli 2 m:n syvyisellä 53 ha:n suuruisella alueella 1,73 milj. m^3 turvetta, josta 1,26 milj. m^3 keskinkertaisesti tai hyvin maatonutta. Suosta on mahdollisuus saada 0,40 milj. tuotanto- m^3 , jonka energiasisältö on 0,278 milj. GJ (0,077 milj. MWh). Vuotuisen tuotannon arvo on 65 000 m^3 jyrsinturvetta, jonka energia-arvo on 0,094 milj. GJ (0,026 milj. MWh). Yli 1 metrin syvyiseltä alueelta saatava turvemäärä (H_5 - 10-turvetta) on 0,098 milj. tuotanto- m^3 , josta saatava energiamäärä on 0,561 milj. GJ (0,156 milj. MWh). Turpeen keskimääräinen tuhkapitoisuus on 2,0 % turpeen kuiva-ainepainosta.

Edellä mainitun kahden suon lisäksi Mynämäellä on useita pieniä soita (liite 7), joiden turvetta on mahdollista käyttää tilakohtaiseen tuotantoon. Jos keskikokoinen maatila käyttää vuosittain kevyttä polttoöljyä n. 5 000 l, voidaan tämän asemasta käyttää palaturvetta, jota tarvitaan noin 60 m^3 (50 - 70 m^3 laadusta riippuen). Turpeen riittävyttä

kuvaa laskelma, joka on tehty eräältä 10 ha:n laajuiselta suolta, jossa käyttökelpoisen turpeen paksuus on 2,0 m:

- luonnontilaista turvetta
10 ha:n alueella 200 000 m³
- kokonaissaanto palaturpeena 40 000 m³
- keskimääräinen vuosisato 2 500 m³
- energiaa 35 maataloudelle 12 - 13 vuoden ajaksi

4.2. Soveltuvuus kasvuturpeeksi

Kasvuturpeella tarkoitetaan viljelyalustaksi tai maanparannuskäyttöön soveltuvaa rahkaturvetta (liite 7). Parhaiten soveltuu kasvuturpeen raaka-aineeksi Sphagnum acutifolia-ryhmään kuuluvista rahkasammalsita syntynyt turve, erityisesti ruskorahkasammalturve (Sphagnum fuscum), jonka vaihtokapasiteetti on korkea (Puustjärvi 1973). Kasvuturpeeksi soveltuvan turpeen viljelyominaisuuksia heikentävät jossain määrin muiden rahkasammalten jäännökset mutta eritoten turpeessa lisätekijöinä esiintyvien ruohomaisten ja puumaisten kasvien jäänteet. Teolliseen tuotantoon soveltuvat yli 100 ha:n suuruiset suot, joissa on vähintään metrin paksuinen kerros kasvuturpeeksi soveltuvaa turvetta. Parhaiten soveltuvat turvetuotantoon rahkanevat, sillä niiden pintaturve on tasalaatuista ruskorahkasammalturvetta. Myös avosuot, joilla on keidasrämeet, silmäkenevat ja lyhytkortiset nevat vuorottelevat, soveltuvat kasvuturvetuotantoon, mutta pintakuviointi vaikeuttaa kenttien muotoilua ja aiheuttaa siten lisäkustannuksia ja etenkin lyhytkortisilla nevoilla turpeen lisätekijänä oleva tupasvilla alentaa turpeen arvoa. Allikoiset keidassuot ovat joko tuotantoon kelpaamattomia tai vaikeasti käyttöön otettavia. Keidassoiden reunaluisuilla liekoisuus ja turvekerrostossa esiintyvät keskinkertaisesti tai voimakkaasti maatuneet turvelinssit alentavat turpeen käyttöarvoa siten, että niistä on saatavissa korkeintaan laatuokkaan II kuuluvaa kasvuturvetta (ks. liite 8).

4.2.1. Kasvuturvetuotantoon soveltuvat suot

Teolliseen kasvuturvetuotantoon soveltuvia soita Mynämäellä on 6 kpl (liitteet 3,7, taulukko 12), joista osia neljästä on ehdotettu suojeluun (Komiteanmietintö 1977:48 ja 1980:15).

Taulukko 12. Teolliseen kasvuturvetuotantoon soveltuvat suot. Suojeltaviksi ehdotetut suot alleviivattu.

Suon nimi	Yli 1 m syvä alue		Yli 2 m syvä alue	
	pinta-ala ha	turvetta milj. m ³	pinta-ala ha	turvetta milj. m ³
Rautavuorenrahka	75	2,31	60	1,98
Isosuo	150	3,00	114	2,56
<u>Ruissaarensuo</u>	240	7,00	190	5,98
<u>Kolkansuo</u>	305	11,22	265	10,49
<u>Raistonrahka</u>	250	5,87	105	2,75
<u>Isosuo (Laajoki)</u>	245	7,57	215	7,07
Yhteensä	1 265	36,97	949	30,85
<u>Suojelukäyttöön varattu</u>	900	27,00	655	22,22

Rautavuorenrahkan alueella on kasvuturpeeksi soveltuvaa luonnontilaista turvetta yli 2 metrin syvyisellä 60 ha:n alueella vajaa 2 milj. m³. Turvekerroston pintaosa noin 2 m syvyyteen kuuluu enimmäkseen maatumisluokkiin H₂₋₃ ja sisältää vain niukasti tupasvillan kuituja ja kuuluu varpujen jäänteitä sisältävää reunaluisuosaa lukuunottamatta (kuva 46) viljelyturveluokkaan I. Tämän kerroksen alle (2 - 3,5 m:n syvyyteen) on heikosti maatuneen rahkaturpeen joukossa paremmin maatuneita turvelinssejä, joissa vallitsevaan rahkasammaleen jäännösten lisäksi on runsaasti varpuainesta ja kerroksen pohjaosassa runsaasti suoleväkön jäänteitä. Tämän kerroksen turve soveltuu parhaiten viherrakentamiseen ja maanparannusaineeksi.

Liekoja on vähän ja tuotantokentän muotoilua haittaavien kuljujen ja kermien korkeusero 10 - 30 cm. Suon kuivatusmahdollisuudet ovat hyvät. Suota sivuaa länsilaidalla Laajoelta Mynämäelle johtava maantie. Suon länsilaidalla on nostettu turvetta jyrksinmenetelmällä noin 5 ha:n alueelta.

Isonsuon turvekerrostossa on 114 ha:n suuruisella yli 2 m:n syvyisellä alueella noin 2,5 milj. m³ luonnontilaista turvetta. I luokkaan kuuluvaa viljelyturvetta on mahdollisuus saada 1 - 2,5 metrin syvyyteen saakka (kuva 106). Eriytyisen hyvälaatuista turvetta on suon koillisosassa (B-linja), missä 20 ha:n alueella tasalaatuinen heikosti maatonut rahkaturve ulottuu 2 - 3 metrin syvyyteen.

Suo on ojitettu 1970-luvun lopulla. Tuotantokenttien suunnittelua haittaavia karikoita ja lahdelmia on suossa siinä määrin, että tuotantoon voidaan saada korkeintaan 100 ha:n suuruinen alue. Tieyhteydet suolle ovat huonot, sillä heikkokuntoinen tilustie päättyy noin 300 m:n päähän suon kaakkoislaidasta.

Ruissaarensuon 190 ha:n suuruisella yli 2 metrin syvyisellä alueella on 5,98 milj. m³ heikosti maatonutta turvetta. Kasvuturpeeksi hyvin soveltuvaa turvetta on lähinnä suon pohjoisosassa noin 80 ha:n alueella 1 - 1,5 metrin paksuinen kerros. Tämän kerroksen alapuolella turpeessa esiintyy siinä määrin suoleväkön jäänteitä, ettei turve kelpaa I luokan viljelyturpeeksi.

Ruissaarensuon pohjoispää kuuluu valtakunnallisen soidensuojeluohjelman piiriin.

Kolkansuon 265 ha:n suuruisella yli 2 m syvällä suonosalla on heikosti maatonutta kasvuturpeen raaka-aineeksi soveltuvaa turvetta 10,49 milj. m³. Turpeen laatua heikentävät paikoin esiintyvät suoleväkön ja varpujen jäänteet. Tuotantokenttien suunnittelua haittaavat karikot ja allikot. Suo kuuluu valtakunnallisen soidensuojeluohjelman piiriin.

Raistonsuon 105 ha:n suuruisella yli 2 m syvällä

alueella on heikosti maatunutta kasvuturpeen raaka-aineeksi soveltuvaa turvetta 2,75 milj. m³. Suon länsiosassa (A 600 - A 1500, A 1200 - 200 - 1200 + 700) on hyvälaatuaista rahkaturvetta 2 - 3 metrin syvyyteen. Suon itäosassa turvekerrostossa on hyvin maatuneita turvelinssejä, jotka alentavat turpeen ominaisuuksia kasvuturpeen raaka-aineena. Suo Laajokilaaksoon rajoittuvana on helposti kuivattavissa ja tieyhteydetkin suolla ovat hyvät. Suo kuuluu valtakunnallisen soidensuojeluohjelman piiriin.

Isosuon (Laajoki) 215 ha:n yli 2 metrin syvyisellä alueella on heikosti maatunutta turvetta 7,07 milj. m³. Suon keskiosassa (A 800 - 1900) on noin 80 ha:n suuruinen 3 - 4 m paksu kasvuturpeen raaka-aineeksi soveltuva kerros (noin 2,4 - 2,8 milj. m³). Suon eteläpäässä on kasvuturvekenttä (A 0 - 800), josta suurin osa I luokan viljelyturpeeksi kelpaava osa on käytetty. Suon kuivatusmahdollisuudet ovat erinomaiset. Kulkuyhteydet suolle ovat hyvät, sillä suon etelälaitaa sivuaa maantie.

4.3. Soiden muu käyttö

4.3.1. Soiden perättäiskäyttö

Teollisesti käyttökelpoiset suot soveltuvat maatalous- tai metsätalousmaaksi sen jälkeen kun turve on poistettu. Pienten paksuturpeisten soiden käyttö on ongelmallisempaa. Teolliseen tuotantoon ne ovat epätaloudellisia. Maatilataloudessa niitä on yritetty käyttää metsänkasvatukseen. Mikäli on kysymys runsasravinteisista turpeista, metsänkasvatuksessa ei ole ollut ongelmia. Sen sijaan 1960 - 1970-luvuilla ojitettujen paksuturpeisten keidassoiden lupaavasti kehittyneet taimikot ovat 15 - 20 vuoden kuluttua istutuksesta kärsineet kasvuhäiriöistä, joiden syytä tutkimusten mukaan näyttää olevan hivenaineiden puute. Varttuvat taimet ovat käyttäneet hyväkseen saamaansa NPK-lannoitusta ja samalla kuluttaneet loppuun karussa pintaturpeessa olevat hivenaineet.

Hivenaineiden loputtua kasvu pysähtyy ja osa taimistosta kuolee vähitellen.

Mikäli tällaisilla soilla aiotaan tuottaa puuta on joko turvauduttava monipuoliseen (ja kalliiseen) lannoitukseen, tai poistettava pintaturve käyttämällä se kasvuturpeeksi tai kuiviketurpeeksi. Niillä Lounais-Suomen savikkoalueilla, missä kauimmin on harjoitettu karjatonta maataloutta, onkin mahdollisuus kasvuturvetta käyttämällä parantaa viljelymaan rakenneominaisuuksia.

Karjatiloilta pintaturve soveltuu kuivikkeeksi erinomaisen vedenimemiskykynsä takia (ilmakuiva turve imee itseensä vähintään 12-kertaisen painomääränsä vettä). Kuivikepehku sitoo lisäksi virtsassa ja lannassa olevan typen, joka muuten osittain joutuisi hukkaan.

4.3.2. Soiden suojeleminen ja virkistyskäyttö

Soiden suojeleminen perusohjelmassa (1977) Mynämäen soista on ehdotettu osia 6:sta suosta. Raistonsuo-Kolkansuo-Ruisaarensuon pohjoisosaa muodostaa Raistonsuon pohjoisreunaa Kolkansuon länsilaitaa lukuunottamatta yhtenäisen luonnontilaisen alueen, jossa esiintyvät kaikki Rannikko-Suomen keidassuoyhdistelmälle ominaiset piirteet. Munkkion- ja Varrissuon rauhoitussuunnitelmat liittyvät Vaskijärven luonnontilaston laajennukseen. Laajokilaakson pohjoispuolella oleva Isosuo, jota myöskin on ehdotettu suojelemaan, on reunoistaan ojitettu ja suon eteläpäästä otetaan turveta. Suiden suojelemaan tarkoitettu keskiosakin on menettämässä luonnontilaisuuttaan.

5. YHTEENVETO

Mynämäen alueella on tutkittu 42 suota, joiden yhteenlaskettu pinta-ala on 4 633 ha. Tästä alasta on 3 516 ha (noin 76 %) yli metrin syvyistä ja 2 287 ha (noin 49 %) yli kahden metrin syvyistä aluetta.

Yleisimmät suotyypit ovat isovarpuiset- (18 %) ja rahkärämeet (12 %) sekä lyhytkortiset nevat (12 %). Useat suot ovat ojikko- tai muuttumavaiheessa. Täysin luonnontilaiset suot ovat harvinaisia.

Soiden keskisyvyys on 2,6 m. Tästä on heikosti maatunutta pintakerrosta keskimäärin 1,4 m. Yli yhden metrin syvyisellä alueella turpeen keskipaksuus on 2,8 m ja pintakerroksen osuus keskimäärin 1,5 m. Yli kahden metrin syvyisen alueen keskisyvyys on 3,3 m, josta pintakerroksen paksuus keskimäärin 1,8 m.

Turvekerroksen keskimaatuneisuus on noin 4,8, pintakerroksen 3,3 ja pohjakerroksen 6,4. Turvekerrostossa vallitsevina ovat rahkavaltaiset turpeet (64 %). Ruskosammalturpeita esiintyy erittäin harvinaisina. Puunjäännepitoisten turpeiden osuus on noin 13 %.

Liekoja turvekerrostossa esiintyy vähän, runsaimmin soiden reunaosien isovarpurämeillä.

Tutkituissa soissa turvetta on 132 milj. m³, josta heikosti maatunutta pintaturvetta 78 milj. m³. Yli yhden metrin syvyisellä alueella on turvetta 112 milj. m³, josta pintaturvetta 67 milj. m³ ja yli kahden metrin syvyisellä alueella 85 milj. m³, josta pintaturvetta 53 milj. m³.

Mynämäellä tutkituista soista 6 soveltuu teolliseen kasvuturvetuotantoon ja 2 välttävästi polttoturvetuotantoon paikallista kysyntää tyydyttämään. Tilakohtaiseen kasvuturpeen pientuotantoon soveltuvat useat suot samoinkuin metsänkasvatukseen (liite 6). Luonnonsuojeluun soveltuvia soita on 5 - 7.

Teolliseen kasvuturvetuotantoon soveltuvien soiden yli 2 metrin syvyisen alueen yhteispinta-ala on noin 1 265 ha. Tällä alueella on kasvuturpeeksi soveltuvaa heikosti maatunutta turvetta 36,97 milj. m³. Kasvuturpeen tuotannon

haittana ovat useilla soilla hyvin maatuneet turvelinssit kasvuturpeeksi soveltuvassa turvekerrostossa. Eräiden soiden käyttöä haittaavat suokuvion rikkonaisuus. Soiden sisältämä kasvuturvemäärä tekee mahdolliseksi kasvuturpeen jalostamisen paikkakunnalla, tosin suojeleohjelman toteuttaminen heikentää huomattavasti turveteollisuuden mahdollisuuksia.

KIRJALLISUUTTA

- Euroola, S., 1962: Über die regionale Einteilung der sudfinnischen Moore. Ann. Botanici Soc. Zool. Botan. Fenniae "Vanamo" 33 (2), 1 - 243.
- Haavio-Mannila, R.: Polttoturpeennosto, käsittely ja käyttö maatilalla. Työtehoseuran julkaisu n. 184, Hki 1976.
- Lappalainen, E., Stén, C-G., Häikiö, J., 1978: Turvetutkimusten maasto-opas. Geologinen tutkimuslaitos. Opas n:o 463.
- Lounais-Suomen seutukaavaliitto, 1969/3: Varsinais-Suomen turvevarat.
- Naucke, 1979: Untersuchungen Niedersachsischer Torf zur Bewertung ihrer Eignung für die Moortherapia. Telma 9.
- Puustjärvi, V., 1973: Kasvuturve ja sen käyttö. Turveteollisuusliitto, julkaisu 1.
- Salmi, M., 1952: Turvetutkimuksia Pelson suoalueella. Geologinen tutkimuslaitos, Geoteknisiä julk. 52, 1-79.
- Turveteollisuusliitto, 1976: Turveteollisuusliiton polttoturpeen laadunmäärittelyohje. Turveteollisuus 1976 (3), 29-37.
- Turveteollisuusliitto, 1980: Kasvuturvestandardi.
- Valtakunnallinen soidensuojelun perusohjelma, 1977: Komiteanmietintö 1977: 48. 47 s.
- Valtakunnallinen soidensuojelun perusohjelma. Komiteanmietintö 1980:15. 164 s.

Tilastotietoja Mynämäen soista - koko suon alue.

Suon nimi	Karttalehden n:o	Pinta-ala (ha)			Koko suo										Tutkimus- pisteit ⁴ / 10 ha	Tutkimus- linjaston (m)
		Koko suo	Yli 1 m:n syv. alue	Yli 2 m:n syv. alue	Keskisyvyys (m)			Keskimaantuuaisuus			Turvemäärä (milj. m ³)					
					H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀	H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀	H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀			
1. Peutusuo	1133 01	56	34	14	3,2	0,7	2,5	4,8	3,8	5,1	1,773	0,373	1,400	0,5	-	
2. Teeressuo	1133 01	76	62	43	3,8	2,2	1,6	4,4	3,6	5,5	2,862	1,659	1,203	0,8	-	
3. Kairasuo	1133 01	32	24	12	2,3	0,9	1,4	5,6	3,4	7,0	0,752	0,304	0,448	1,3	-	
4. Härnäsuu	1044 06	65	55	30	2,2	0,7	1,5	5,6	2,7	6,9	1,436	0,444	0,992	6,0	2 850	
5. Valkamansuo	1044 06	185	98	61	1,9	0,8	1,1	5,1	3,2	6,4	3,443	1,415	2,028	3,8	6 640	
6. Haukkavuorensuo	1044 06	80	63	47	2,2	0,9	1,3	5,6	2,9	7,5	1,745	0,738	1,007	4,8	2 720	
7. Tiilinsuo	1133 04	40	30	20	3,3	1,7	1,5	4,6	3,4	6,0	1,312	0,696	0,616	1,3	-	
8. Karhuapahansuo	1044 06	70	17	13	2,1	0,6	1,5	5,5	3,5	6,3	1,507	0,425	1,082	2,4	1 240	
9. Lohomansuo	1044 06	75	52	34	2,5	1,0	1,5	5,0	3,4	6,1	1,848	0,718	1,130	5,2	2 720	
10. Langotsuo	1133 04	76	61	37	2,1	1,2	0,9	4,6	3,2	6,4	1,576	0,895	0,682	5,4	3 130	
11. Hangasuo	1133 04	23	15	6	2,3	1,6	0,7	4,1	3,0	6,5	0,544	0,375	0,168	1,3	-	
12. Pajasuo	1133 04	40	28	2	1,4	0,1	1,3	7,3	3,2	7,5	0,573	0,026	0,546	2,3	-	
13. Jäpkinsuo	1133 04	66	40	22	2,5	1,1	1,4	5,0	3,2	6,4	1,668	0,735	0,933	1,1	-	
14. Pirttijärvensuo	1133 04	20	13	6	2,4	1,7	0,7	4,3	3,5	6,1	0,480	0,333	0,146	1,5	-	
15. Lahnalammisuo	1133 04	27	20	16	2,1	0,7	1,4	5,8	3,0	7,3	0,556	0,189	0,367	1,9	-	
16. Isomumensuo	1133 04	29	20	9	2,4	1,4	1,0	5,0	3,0	7,6	0,681	0,396	0,285	2,1	-	
17. Niemensatojärvensuo	1133 04	20	10	6	2,2	1,0	1,2	5,1	3,5	6,4	0,440	0,205	0,235	2,0	-	
18. Hutoportaanraikka	1133 04	20	15	7	2,0	1,5	0,5	3,7	2,7	6,9	0,393	0,306	0,086	3,0	-	
19. Kautavuorenräikka	1133 04, 07	90	75	62	4,1	3,0	1,1	4,1	3,1	6,8	3,662	2,690	0,971	3,6	2 560	
20. Vehkasaarensuo	1133 04, 07	51	40	30	2,5	1,3	1,2	4,4	3,5	5,5	1,297	0,696	0,601	5,1	2 040	
21. Salmelansuo	1133 05	16	14	8	1,8	0,9	0,9	4,8	4,0	5,6	0,285	0,141	0,144	4,4	-	
22. Lehdonsaarensuo	1133 05	260	230	105	2,1	1,2	0,9	4,8	3,6	6,4	5,402	3,083	2,319	3,5	8 260	
23. Rajasuo	1044 09	35	23	13	2,1	0,9	1,2	5,4	3,4	6,9	0,747	0,313	0,434	4,8	1 190	
24. Isosuo	1044 09	180	150	114	3,2	1,8	1,4	4,5	3,1	6,2	5,771	3,166	2,606	3,7	5 190	
25. Hirvijärvensuo	1044 09	65	49	39	3,1	1,2	1,9	5,4	3,0	7,0	2,020	0,795	1,225	4,0	1 860	
26. Rautsuo	1044 09	210	178	105	2,3	0,8	1,5	5,3	3,3	6,4	4,928	1,729	3,199	4,9	7 790	
27. Knutsuo S	1044 09	60	51	31	2,7	1,4	1,3	4,6	3,3	6,2	1,639	0,864	0,775	6,0	2 700	
28. Orreinsuu	1044 09, 12	25	10	-	1,1	0,6	0,5	4,8	3,5	6,2	0,285	0,149	0,136	9,2	1 640	
29. Porttasuo	1133 07	49	33	25	3,5	1,9	1,6	4,8	3,6	6,3	1,715	0,931	0,784	1,0	-	
30. Karkostensuo	1133 07	56	36	11	1,9	0,9	1,0	5,1	3,5	6,5	1,094	0,511	0,582	2,7	1 190	

Suon nimi	Karttalehden n:o	Pinta-ala (ha)			Koko suo										Tutkimus- pisteitä/ 10 ha	Tutkimus- linjastoa (m)
		Koko suo	Yli 1 m:n syv. alue	Yli 2 m:n syv. alue	Keskisyvyys (m)			Keskihaatuneisuus			Turvemäärä (milj. m ³)					
					H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀	H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀	H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀			
31. Ruissuarensuo	1133 07	270	240	190	3,0	2,7	0,3	3,9	3,5	6,0	8,231	7,307	0,923	2,5	5 890	
32. Pahnassuo	1133 07	290	205	95	2,1	1,6	0,5	4,3	3,4	7,3	6,032	4,693	1,339	2,4	7 440	
33. Kolkansuo	1133 07	420	305	265	4,3	3,3	0,9	3,8	3,2	5,9	17,913	14,023	3,890	2,1	7 430	
34. Raistonsuo	1133 07	280	250	105	3,9	2,2	1,7	4,2	3,4	5,3	11,018	6,183	4,836	2,9	6 790	
35. Varissuo	1133 07	130	80	45	2,2	1,4	0,8	4,6	3,3	6,7	2,898	1,782	1,116	4,5	4 905	
36. Hunkionsuo	1133 07	143	115	62	2,1	1,2	0,9	4,8	3,5	6,5	3,007	1,658	1,349	6,1	6 850	
37. Koikansilmänsuo	1133 07, 08	75	65	50	3,6	1,5	2,1	4,9	3,4	6,1	2,725	1,169	1,556	3,3	1 820	
38. Kalatienrahka	1133 08	68	65	53	2,4	0,7	1,7	4,8	2,7	5,7	1,844	0,530	1,313	5,1	2 820	
39. Isosuo	1133 08	280	245	215	3,8	2,7	1,1	3,9	3,2	5,8	10,587	7,503	3,084	3,0	7 410	
40. Mustassaarensuo	1044 12	40	23	1	1,4	0,7	0,7	4,8	3,5	6,3	0,549	0,285	0,264	4,5	1 280	
41. Lakkijärvenrahka	1044 12	420	282	203	2,7	1,4	1,3	4,9	3,5	6,6	11,200	5,920	5,280	4,0	14 270	
42. Koirasaarensuo	1133 10	120	100	75	2,8	1,5	1,3	5,2	3,6	7,1	3,405	1,800	1,605	2,8	2 850	

Tilastotietoja Mynämäen soista - yli 1 ja 2 m syvät alueet.

Suon nimi	Yli 1 m:n syvyinen alue							Yli 2 m:n syvyinen alue							Keskimäär. liikkoisuus % 0-1 / 1-2 m m	Kair. kokonais- määrä (m)	Suon keski- määr. korkeus (m mpy)
	Pinta- ala (ha)	Keskisyvyys (m)			Turvemäärä (milj. m ³)			Pinta- ala (ha)	Keskisyvyys (m)			Turvemäärä (milj. m ³)					
		"1-10	"1-4	"5-10	"1-10	"1-4	"5-10		"1-10	"1-4	"5-10	"1-10	"1-4	"5-10			
1. Pentinsuo	34	3,16	0,66	2,50	1,074	0,224	0,050	4	3,16	0,66	2,50	0,442	0,092	0,350	0,0 / 0,3	9,5	40
2. Teerensuo	62	3,76	2,18	1,58	2,331	1,352	0,979	43	3,76	2,18	1,58	1,617	0,937	0,600	0,5 / 0,2	22,6	40
3. Kalcansuo	24	2,35	0,95	1,40	0,564	0,228	0,336	12	2,53	1,10	1,43	0,304	0,132	0,172	3,3 / 1,5	9,4	35
4. Härmäsuo	55	2,61	0,00	1,81	1,430	0,440	0,990	30	3,06	0,99	2,07	0,918	0,297	0,621	0,5 / 0,3	77,2	38
5. Valkansuo	98	2,35	0,98	1,37	2,303	0,960	1,343	61	2,96	1,35	1,61	1,806	0,824	0,982	0,8 / 0,5	119,0	32
6. Haukkavuorensuo	63	2,29	0,97	1,32	1,443	0,611	0,832	47	2,80	1,35	1,45	1,316	0,634	0,682	1,6 / 0,7	70,7	34
7. Tiltinsuo	30	3,28	1,74	1,54	0,904	0,522	0,462	20	3,28	1,74	1,54	0,656	0,348	0,308	0,6 / 1,0	16,4	32
8. Karinpahmansuo	17	2,91	0,83	2,08	0,495	0,141	0,354	13	3,60	1,00	2,60	0,468	0,130	0,330	0,2 / 0,0	32,4	34
9. Lohmansuo	52	2,68	1,05	1,63	1,394	0,546	0,848	34	3,31	1,46	1,85	1,125	0,496	0,629	0,1 / 0,0	76,7	37
10. Langonsuo	61	2,41	1,36	1,08	1,488	0,829	0,659	37	3,27	2,06	1,21	1,210	0,762	0,448	0,0 / 0,2	72,6	34
11. Hangansuo	15	2,36	1,63	0,73	0,354	0,244	0,110	6	2,75	1,80	0,95	0,165	0,108	0,057	0,5 / 1,6	7,1	37
12. Pajnsuo	28	1,75	0,08	1,67	0,490	0,022	0,468	2	2,30	0,00	2,30	0,046	-	0,046	1,2 / 0,1	12,9	35
13. Jäpsinsuo	40	2,52	1,11	1,41	1,008	0,444	0,564	22	2,65	1,22	1,43	0,583	0,268	0,315	0,7 / 0,5	17,7	30
14. Pirttijärvensuo	13	2,40	1,66	0,74	0,312	0,216	0,096	6	2,90	2,50	0,40	0,174	0,150	0,024	0,2 / 0,0	7,2	31
15. Lahnalamminsuo	20	2,06	0,70	1,36	0,412	0,140	0,272	16	2,56	1,16	1,40	0,409	0,185	0,224	1,5 / 1,5	10,3	31
16. Isomimmsuo	20	2,35	1,36	0,99	0,470	0,272	0,198	9	3,20	2,36	0,84	0,208	0,212	0,076	2,0 / 0,1	14,1	50
17. Hänenatöjärvensuo	10	2,70	1,36	1,33	0,270	0,136	0,136	6	2,70	1,36	1,33	0,162	0,082	0,080	2,2 / 1,2	8,8	39
18. Hotoportaanrahka	15	2,28	1,00	0,48	0,342	0,270	0,072	7	2,90	2,14	0,76	0,203	0,150	0,053	0,1 / 0,5	11,8	50
19. Rautavuorenrähkä	75	4,20	3,09	1,11	3,145	2,312	0,833	62	4,32	3,20	1,12	2,678	1,984	0,694	0,2 / 0,1	117,7	46
20. Vehkansaarensuo	40	2,54	1,36	1,18	1,016	0,544	0,472	30	2,79	1,42	1,37	0,837	0,426	0,411	0,2 / 0,1	50,9	47
21. Salmelansuo	14	1,93	1,00	0,93	0,270	0,140	0,130	8	2,96	1,46	1,50	0,237	0,117	0,120	2,0 / 0,7	12,5	41

TAULUKKO . JATKUU

Suon nimi	Yli 1 m:n syvyinen alue							Yli 2 m:n syvyinen alue							Keskimäär. liekoisuus %		Kair. kokonais-määrä (m)	Suon keski-määr. korkeus (m mpy)
	Pinta-ala (ha)	Keskisyyvyys (m)			Turvemäärä (milj. m ³)			Pinta-ala (ha)	Keskisyyvyys (m)			Turvemäärä (milj. m ³)						
		H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀	H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀		H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀	H ₁₋₁₀	H ₁₋₄	H ₅₋₁₀	0-1 m	1-2 m		
22. Lehdonsaarensuo	230	2,30	1,32	0,98	5,290	3,036	2,254	105	2,71	1,62	1,09	2,845	1,701	1,144	0,2 / 0,1	176,8	42	
23. Rajasuo	23	2,61	1,12	1,49	0,600	0,257	0,343	13	3,42	1,48	1,94	0,444	0,192	0,252	0,3 / 0,1	36,3	45	
24. Isosuo	150	3,55	1,97	1,58	5,325	2,955	2,370	114	3,90	2,25	1,65	4,446	2,565	1,881	0,6 / 0,1	196,5	39	
25. Hirvisuo	49	3,76	1,46	2,30	1,842	0,715	1,127	39	4,49	1,75	2,74	1,751	0,682	1,069	0,2 / 0,1	81,5	77	
26. Rautsuo	178	2,75	0,97	1,78	4,895	1,727	3,168	105	3,32	1,17	2,15	3,486	1,228	2,258	0,2 / 0,2	211,3	79	
27. Rautsuo S	51	2,88	1,52	1,36	1,469	0,775	0,694	31	3,20	1,70	1,50	0,992	0,527	0,465	0,1 / 0,2	86,7	84	
28. Orrelansuo	10	1,47	0,72	0,75	0,147	0,072	0,075	-	2,10	1,40	0,70	-	-	-	1,0 / 0,2	20,5	75	
29. Portassuo	33	3,50	1,90	1,60	1,155	0,627	0,528	25	3,50	1,90	1,60	0,875	0,475	0,400	0,3 / 0,2	17,5	44	
30. Karkostensuo	36	2,07	0,97	1,10	0,745	0,349	0,396	11	2,41	0,99	1,42	0,265	0,109	0,156	0,3 / 0,2	29,3	51	
31. Ruissaarensuo	240	3,27	2,92	0,35	7,848	7,008	0,840	190	3,49	3,15	0,34	6,631	5,985	0,646	0,1 / 0,1	189,0	47	
32. Pahnassuo	205	2,36	1,85	0,51	4,838	3,793	1,045	95	2,93	2,34	0,59	2,783	2,223	0,560	0,3 / 0,1	114,4	53	
33. Kolkansuo	305	4,69	3,68	1,01	14,304	11,224	3,080	265	5,03	3,96	1,07	13,329	10,494	2,835	0,1 / 0,1	341,2	49	
34. Raistonsuo	250	4,19	2,35	1,84	10,475	5,875	4,600	105	4,53	2,62	1,91	4,756	2,751	2,005	0,5 / 0,2	291,2	46	
35. Varissuo	80	2,61	1,64	0,97	2,088	1,312	0,776	45	3,48	2,29	1,19	1,566	1,031	0,535	0,2 / 0,1	113,7	58	
36. Munkkionsuo	115	2,50	1,38	1,12	2,875	1,587	1,288	62	2,97	1,64	1,33	1,841	1,017	0,824	0,4 / 0,2	140,9	55	
37. Koikansilmänsuo	65	4,06	1,78	2,28	2,639	1,157	1,482	50	4,64	2,13	2,51	2,320	1,065	1,255	0,8 / 0,3	87,2	45	
38. Kalatienrahka	65	2,80	0,77	2,03	1,820	0,501	1,319	53	3,26	0,96	2,30	1,728	0,509	1,219	1,0 / 0,3	80,9	45	
39. Isosuo	245	4,29	3,09	1,20	10,510	7,570	2,940	215	4,53	3,30	1,23	9,739	7,095	2,644	0,5 / 0,1	279,9	46	
40. Mustassaarensuo	23	1,49	0,76	0,73	0,343	0,175	0,168	1	2,20	0,75	1,45	0,022	0,008	0,014	2,0 / 0,1	20,8	73	
41. Lakkijärvenrahka	282	2,99	1,60	1,39	8,432	4,512	3,920	203	3,29	1,78	1,51	6,679	3,614	3,065	0,2 / 0,2	391,2	75	
42. Koirasaarensuo	100	3,09	1,65	1,44	3,090	1,650	1,440	75	3,49	1,87	1,62	2,617	1,402	1,215	0,2 / 0,1	90,4	70	
Yhteensä/keskiarvo	3 516	2,80	1,47	1,33	112,325	67,470	44,855	2 287	3,25	1,75	1,50	84,759	53,007	31,752	0,8 / 0,3	3 773,8		

Mynämäen soiden suotyyppijakautuma (%).

	Nevat						Ehmeet						Korvat						Turvekankaat				Muut											
	SB	KN	LKN	SIN	BN	Luon- notit	SB	TR	PSR	ER	KGR	IR	AR	KER	Luon- notit	BHK	KGX	VK	HK	LHK	Luon- notit	BHTK	HTK	PTK	VATK	PE	PTA	JTA	KSHU					
1. Peuransuo						-					33,3	33,3	33,3	99,9	99,9							-												
2. Teerensuo						-					16,7		16,7	66,7	100,0	83,3						-												
3. Kalransuo				50,0	50,0	-					50,0			50,0	50,0							-												
4. Härkensuo	2,0		2,0	5,8	11,4	75,0					25,8	14,4	20,0	60,2	42,9	2,8						2,8			2,8									
5. Valkomansuo				6,2	6,2	-					18,8			46,4	3,1	4,7						75,0	4,2	3,1										
6. Haukkavuorenso				9,4	9,4	100,0	3,1				3,1			62,5	18,8							87,5	50,0											
7. Tiilinsuo						-					40,0			40,0	20,0							-			3,1									
8. Kerkunpohjanso	13,3		6,7	6,7	26,7	-					33,3			6,7	6,7	6,7					66,7	-												
9. Lahonmansuo	3,2					3,2					10,0			3,2	12,9	15,4					80,8	32,0												
10. Langonsuo	8,6				31,4	40,0					16,3			25,7							40,0	-												
11. Kangasuo			33,3		66,7	100,0																-												
12. Pajaso						-								22,2	11,1						33,3	-												
13. Jäpälinsuo						-								14,3	85,7						100,0	-												
14. Pirttijärvenso						-								33,3							33,3	33,3												
15. Lahonmäntinsuo						-								40,0	40,0						80,0	-												
16. Isomönnensuo					16,7	16,7	-				16,7			50,0	16,7						83,4	-												
17. Mäntäjärvensuo			50,0			50,0	-							50,0							50,0	-												
18. Kotoporttärähkä			16,7			16,7	100,0				16,7			33,3	33,3						83,3	100,0												
19. Ruotavuorenso			31,1	3,4	6,9	41,4	58,3				13,8			13,8	13,8	13,8					55,2	37,5												
20. Valkansuo	20,0	5,0	55,0		5,0	85,0	23,5							5,0							5,0	100,0												
21. Salonsuo						-					28,6			42,8							71,4	-												
22. Lehdonsuo	34,2	4,9	10,9	1,2	9,8	61,0	28,0	2,4			9,8			2,4	1,2	10,9	3,7			30,4	16,0													
23. Rajaso	5,9					5,9	-				17,6				5,9						76,4	-												
24. Isosuo			3,3		13,1	16,4	70,0				9,9			29,5	9,9	26,3					75,6	23,9												
25. Niivinsuo	3,8	3,8	11,6	3,8		23,0	33,3				11,5			27,0	3,8	21,0					69,3	-												
26. Ruotsuo	15,7		8,9	4,4	1,1	30,1	55,6	1,1			10,0			14,4	14,4	16,7					56,6	27,4												
27. Ruotsuo S			6,3		12,5	18,8	83,3							12,5	3,1	63,6					81,2	92,3												
28. Ortelansuo	44,4		16,7			61,1	-							22,2							27,8	-												
29. Pottasuo			20,0			20,0	-							20,0		20,0					40,0	50,0												
30. Karkkosenso	33,3	6,7				40,0	-				53,3			6,7							60,0	22,2												
31. Ruissuo	16,1	4,8	16,1	6,5	8,1	51,6	53,1				8,1			1,6	8,1						17,8	9,1												
32. Pälmsuo	5,5		14,5	3,6	12,7	36,3	70,0				3,6			7,3	21,8	7,3					40,0	68,2												
33. Kolkonsuo	1,2	1,2	41,3	22,5	1,2	67,4	100,0				2,5			2,5	11,3	5,8					21,3	94,1												
34. Raistonsuo			16,2		5,4	21,6	100,0	1,4			32,4			4,1	13,5	10,8					73,0	94,4												
35. Varisuo	7,8		2,0	7,8	17,6	35,2	72,2				13,7			2,0	7,8	23,5					15,7	62,7	71,9											
36. Niikkilansuo	11,9	4,5	7,5		6,0	29,9	85,0	3,0			6,0			3,0	3,0	31,4	4,5				56,9	34,3												
37. Kolkonilansuo			12,5	4,2		16,7	50,0				4,2			4,2	33,3	8,3					25,0	75,0	50,0											
38. Kalatienso			3,0		12,1	15,1	60,0				24,3				33,3	12,1					69,7	21,7												
39. Isosuo			9,4	2,7	4,0	16,1	66,7	3,4			8,1			1,4	13,5	10,8					25,6	64,8	41,7											
40. Mustasuo	20,0					20,0	33,3								13,3						13,3	-												
41. Lakkijärvenso	4,8	2,0	17,0	5,4	11,6	40,8	55,0	2,0			3,4			2,7	9,5	15,7					12,9	46,2	47,1											
42. Kolrasuo	3,1		25,0		9,3	37,4	-				21,9				18,9	9,3					50,1	-												
Σ	7,6	1,2	12,0	3,3	7,7	33,8	49,7	1,4	10,2	0,2	0,9	0,3	16,1	11,5	11,8	54,4	42,1	0,9	0,3	1,0	1,7	0,2	4,1	48,3	1,9	0,6	0,4	1,2	4,1	0,1	0,1	0,6	4,7	5,5

Mynämäen soiden turvelajijakautuma (%).

	Rakka- ja turvelajit (S-C)														Saravaltajaiset (C-C)														Rakkaus- turve (B-C)					
	Rakka (S)					Sacchara (CS)									St yht.	Sara (C)					Rakkaus (SC)													
	S	ErS	ShS	HS	LS	EqS PrS	ES	CS	ErCS	ShCS	MCS	LCS	EqCS PrCS	CS yht.		C	EqC	PrC	HC	LC	ErC	ShC	BC	C yht.	SC	ErSC	ShSC	EqSC		PrSC	MSC	LSC	SC yht.	Cc yht.
Peurinsuo	69,3	13,7			8,4		91,6				2,1		2,1	93,7																6,3	6,3	6,3		
Tönnänsuo	54,4	24,8	5,7	4,0	4,0		92,9		1,3		5,8		7,1	100,0																6,4	6,4	6,4		
Kalvasuo	13,8	58,3			5,3		77,6		3,2		12,8		16,0	93,6																				
Nönnänsuo	48,0	4,4			0,7		53,1	6,2	0,4	0,1	0,5		7,2	60,3	1,6	0,1	0,3		31,2					33,2	4,0	0,4				1,8	6,2	39,4	0,3	
Valkansuo	56,5	5,4		0,3	1,1		61,3	3,0	1,7		0,4	2,1	0,7	7,9	69,2	1,8	0,7	0,4	0,3	17,1			5,1	25,4	2,3	0,3	0,2	0,2	0,1	2,0	5,1	70,5	0,3	
Haukkavuonsuo	46,1	5,2			0,4		49,7	4,9	3,0		1,1		9,0	58,7	2,0		1,0		33,0					36,0	2,6	0,7				2,0	5,3	41,3		
Tillinsuo	56,7	24,4		3,8	6,1	3,1	93,3						0,6	0,6	93,9			2,4		1,9	0,6	1,2		6,1								6,1		
Karhupehonsuo	52,3	5,6			0,6	0,3	58,8	6,1	1,6			2,2	0,9	10,8	69,6	0,6		1,9		19,5			0,6	21,6	3,4	0,6	0,4			3,4	7,8	30,4		
Luhomansuo	53,9	6,9					60,8	5,1	1,4		0,5	0,4	0,1	7,5	68,3	7,6	0,4	0,3		5,1	0,1		0,3	13,8	12,3	1,2	0,3	1,3	0,4	2,4	17,9	31,7		
Langonsuo	47,7	0,4			0,3		48,4	4,1				1,5		5,6	54,0	10,2		1,4	0,1	27,8			0,3	39,8	3,7					2,5	6,2	46,0		
Mangasuo	23,9	38,0		2,9			64,8		7,0				7,0	71,8			5,7	4,2	14,1	4,2				28,2								28,2		
Pajasuo	8,5	7,8			49,3		65,9					1,6		1,6	67,5			9,3	5,4	13,2	2,3			30,2						2,3	2,3	32,5		
Jäpelinsuo	47,5	6,2		4,5	1,7		59,9	3,4	1,7			1,7		6,8	66,7			6,2	4,0	2,8	20,3			33,3								33,3		
Pirctijärvensuo	63,9	4,2		2,7			70,8							70,8			8,3	4,2	4,2	12,5				29,2								29,2		
Lohjalaminensuo	49,5	3,9			35,9		89,3						1,4	1,4	100,0			4,9	3,9					8,8	1,9					1,9	10,7			
Lyönkänsuo	82,3	9,9			6,4		98,6																											
Hänäntöjärvensuo	33,0	18,2			7,9		59,1							59,1	23,9	3,4	4,6							31,9			9,8				9,0	40,9		
Hotoportaanrakka	50,0	31,4					81,4	8,5	5,9			4,2		18,6	100,0																			
Rautavuonensuo	42,8	15,4	4,0	2,4	0,6	1,0	66,2	4,2	0,6		1,9	3,7	2,2	12,6	78,8	0,4	1,1		0,1	0,6				2,2	6,7	1,9	0,3	3,0	0,7	2,4	4,0	19,0	21,2	
Vehkasäärensuo	4,9	14,7	7,8	1,4			23,8	1,4	3,9	5,7	1,0			11,4	35,2	1,4	11,8	1,6	2,0	6,5			20,6	51,9	5,3		7,3			0,4	13,0	64,9		
Salmelansuo	0,2				1,6		1,8	1,6				2,4		4,0	5,8	8,0	20,8	4,0		4,8				37,6	31,0	1,6		11,2		5,6	7,2	56,6	94,2	
Lehdonsäärensuo	8,4	7,2	3,3	0,6	0,7	0,4	20,2	3,0	2,4	2,3	0,3	2,5	0,2	9,7	29,9	16,6	13,4	1,8	1,8	5,3				38,8	12,8	0,1	1,6	4,8	1,3	2,3	8,3	31,2	70,1	
Rajasuo	56,8	3,8			3,0		63,6	5,2	2,3			3,0		10,5	74,1			0,3		16,5				16,8	1,4						7,7	9,1	25,9	
Isosuo	47,2	5,6	0,3		0,3		53,4	4,8	3,3	0,1		0,5		8,5	61,9	5,4	0,4		3,1	18,2	1,1	0,5		20,7	6,1	1,8	0,1	0,1		0,2	1,1	9,4	38,1	
Niveltijärvensuo	69,9	6,7			0,5		77,1	4,2	1,4			0,7		7,2	84,3	0,6	1,4			5,1			1,3	8,4	2,7	0,9		0,3			2,7	6,6	15,0	0,7
Rautsuo	45,3	6,2		0,1	0,9		52,5	5,2	2,2	0,7	0,2	1,4		9,9	62,4	9,4	0,1	0,1	1,9	17,3				28,8	4,5	1,4	0,2			0,6	2,1	8,8	37,6	
Rautsuo S	68,0	8,3			0,2		76,5	5,0	2,9		0,1	1,3		9,3	85,8	3,3				5,7				9,0	2,6	0,2				2,4	5,2	14,2		
Oreelansuo														34,2	7,8			11,2	34,2	6,8				94,2	2,0	1,5				2,4	5,9	100,0		
Portansuo	36,6	9,7					44,3	1,2	1,1				2,3	48,6		1,4	2,9	22,3	17,7					50,3	1,1						1,1	51,4		
Kakkosensuo	4,8	1,7					6,5	2,4	1,0		6,8			10,2	16,7	23,9	1,4	3,1	21,5	11,3	9,6	1,6		72,4	7,5	1,8	1,7			0,7		10,9	83,3	
Ruissäärensuo	19,6	6,6	8,9	1,2		0,2	36,5	9,9	1,4	2,8			0,3	10,4	46,9	18,0	8,4	1,0	1,6	2,8			0,3	32,1	13,9	1,6	0,9	1,4	0,3	2,0	0,9	21,0	53,1	
Pahansuo	55,2	9,4	0,2	0,5	2,0		67,3	3,0	1,1		0,3	1,3	0,2	5,9	73,2	7,1	0,5		0,5	1,8	0,7		0,1	10,7	12,4	1,7			0,5	1,5	16,1	26,8		
Kolkansuo	56,2	4,0	2,8	0,4	0,7		64,1	7,0	1,1	2,1	0,1	0,2	0,1	10,6	74,7	3,7		2,1	3,8	3,2	0,1	0,5	0,9	13,8	3,9	0,3	2,0	0,1	1,2	0,9	3,1	11,5	25,3	
Rakotensuo	34,8	11,2	0,4	0,8	0,5	0,1	47,8	4,4	1,8	0,2	0,9	1,6	0,1	8,8	56,6	5,6	0,7	4,8	2,6	4,9	0,1		0,1	18,8	14,2	0,8	0,9	1,4	3,8	0,8	3,6	24,6	43,4	
Vajansuo	67,7	10,9	0,2	0,6	1,0	0,3	80,7	4,8	1,5			2,0	0,7	9,0	89,7	1,6			0,2					2,9	4,0	0,4		0,2	1,0	1,8	7,4	10,3		
Haukkonsuo	31,3	6,0	0,8	0,7	2,1		40,9	2,5	0,8		0,2	2,3		5,8	46,7	14,5	4,8	2,3	4,8	10,6	0,6			37,6	8,2	2,3	0,1	0,1		0,4	4,6	15,7	53,3	
Kolkansilminensuo	49,4	3,3		0,9	1,4		55,1	1,5			0,2	0,8		2,5	57,6	1,2	17,4	1,5	4,1	3,3				27,5	4,9	0,3			3,3	4,4	14,9	42,4		
Kalatenrakka	35,6	4,8		0,7	3,2		43,5	6,5	0,6		1,0	0,9	0,5	9,5	53,0	6,6	6,7	2,5	0,8	2,0				18,6	19,5			2,6	1,0	1,6	3,7	28,4	47,0	
Isosuo	57,9	6,2	0,1	0,8	0,7		65,7	3,9	0,5		0,1	0,9	0,3	5,3	71,0	1,1	1,7	0,6	1,6	4,4			0,1	9,5	13,1	0,3		1,7	1,8	0,3	2,3	19,5	29,0	
Huhtasaarensuo														49,4	4,4	2,9	9,7	11,7	1,9				100,0									100,0		
Lakkijärvenrakka	40,7	12,4	1,8	0,6	0,9	0,1	55,7	7,0	3,2	0,1	0,2	1,0		11,5	67,3	9,0	0,8	0,4	1,8	6,8	2,4		0,1	21,8	6,5	0,8	0,3	0,3	0,2	0,2	2,6	10,9	32,7	
Koltasaarensuo	11,6	7,5	0,3		0,8		20,2	6,4	0,6	1,4		0,6		9,0	29,2	18,3	1,8	1,2	3,4	6,2				33,3	32,8	0,6	1,2			2,9	37,5	70,8		
Yhteensä	43,6	8,5	1,5	0,7	1,4	0,1	55,8	4,5	1,5	0,7	0,3	1,2	0,2	8,4	64,2	6,6	2,6	1,3	2,4	7,3	0,4	0,5	0,3	21,4	8,1	0,7	0,6	0,8	0,7	0,7	2,7	14,3	35,7	0,1

Taulukko 13. Yhteenveto laboratoriotuloksista.

Suon nimi	Näytepiste	pH		Tuhkapitoisuus		Tehollinen lämpöarvo	
		$\bar{x}$	vaihteluv.	$\bar{x}$	vaihteluv.	$\bar{x}$	vaihteluv.
Valkamansuo	A 1000 + 200	3,3	2,9 - 4,0	0,9	0,5 - 1,6	8,8	8,3 - 10,4
Lehdonsaarensuo	A 1400	5,2	4,0 - 5,9	4,8	3,2 - 8,9	9,1	9,2 - 10,4
Rautsuo	A 1500	3,5	3,4 - 4,1	3,6	0,5 - 25,5	8,9	4,7 - 10,6
Karkostensuo	A 200	4,9	3,9 - 5,5	5,2	3,0 - 19,4	10,1	8,9 - 10,4
Kalatiehrahka	A 200 - 100	3,3	2,9 - 4,0	2,3	1,4 - 8,0	8,8	6,6 - 9,6
"	A 800	3,3	3,0 - 3,9	6,8	1,2 - 4,1	8,6	6,5 - 10,0
Koikansilmänsuo	A 600 - 200	3,7	3,0 - 4,9	3,0	1,1 - 4,2	9,6	8,6 - 10,2
Mustassaarensuo	A 150 - 150	3,7	4,5 - 5,2	4,4	2,7 - 9,0	10,4	9,3 - 10,8
Lakkijärvenrahka	D 1000 -	4,9	3,8 - 5,0	4,5	2,0 - 13,9	9,8	9,6 - 10,7
Koirasaarensuo	A 1800	4,6	3,8 - 4,7	4,5	3,3 - 8,00	9,2	7,6 - 11,0

Taulukko 3. Mynämäen soiden käyttömahdollisuudet.

Suon nimi	Turvetuotanto							Muu käyttö			Perät- täis- käyttö
	teollinen tuotanto		pientuotanto		tilakohtainen tuotanto			metsän- kasva- tus	maa- talous- käyttö	virkis- tys- ja luonnon- suojelu	
	poltto- turve	kasvu- turve	poltto- turve	kasvu- turve	poltto- turve	kasvu- turve	maanpa- rannus- ja kuivi- kekäyttö				
1. Peurunso				x							x
2. Teeressuo					x						
3. Kairassuo						x					
4. Härnänsuo							x				x
5. Valkamansuo				x							
6. Haukkavuorensuo											x
7. Tillinsuo											x
8. Kattunpahnansuo											x
9. Lahomaansuo											x
10. Laugonsuo				x					x		x
11. Haugassuo							x				
12. Pajasuo						x					
13. Jäpsinsuo						x					x
14. Pirttijärvensuo											
15. Lahnalamminsuo											x
16. Isonnummensuo									x		x
17. Mäensatojärvensuo											x
18. Hotoportaanrahka				x					x		x
19. Rautavuorenrahka		x							x		x
20. Vehkasäärensuo											x
21. Salme lensuo						x				x	
22. Lehdonsäärensuo						x			x		x
23. Rajasuo											
24. Isosuo		x									
25. Hirvisuo						x			x		x
26. Rautsuo						x			x		x
27. Rautsuo S											
28. Orrelansuo									x		
29. Portassuo				x							
30. Karkostensuo						x			x		x
31. Ruissaarensuo		x								x	
32. Pahnassuo				x					x		x
33. Kolkansuo		x								x	
34. Raistonsuo		x								x	
35. Varissuo										x	
36. Munkkionsuo										x	
37. Koikansillmänsuo				x					x		x
38. Kalatienrahka									x		x
39. Isosuo (Laajoki)		x							x		x
40. Mustasaarensuo						x			x		x
41. Lakkijärvenrahka				x		x					
42. Koirasaarensuo					x						

Taulukko . POLTTOTURVELUOKITUS 1976 PALATURVE

Pos.	Ominaisuus		Laatu P 13	Laatu P 15	Laatu P 15 p
3	Kosteus	%	30 ... 50	20 ... 35	20 ... 35
4.4	Tehollinen lämpöarvo, H _u	MJ/kg MJ/m ³ kcal/kg Gcal/m ³	13 ± 3 yli 3300 rajat noin 2400/3800 alaraja n. 0,3	15 ± 3 yli 3300 rajat noin 2800/4300 alaraja n. 0,3	15 ± 3 yli 3300 rajat noin 2800/4300 alaraja n. 0,3
5.1	Tuhka, kuukausikeskiarvo, max. yksittäinen näyte, max.	% %	6 10	6 10	6 10
	Tuhkan sulamiskäyttäytyminen		x	x	x
	Tuhkan kemiallinen koostumus		x	x	x
6	Kuljetustilavuuspaino likimain	kg/m ³	250 ... 450	250 ... 450	250 ... 450
8	Kappalekoko, max. mitat	mm	150 x 200 x 500	150 x 200 x 500	100 x 100 x 150
10	Murskan määrä, max.	%	15	5	5
11	Rikkipitoisuus	%	y	y	y
	Tuotanto-, käsittely- ja kuljetustapa ym. lisätiedot		x	x	x

Taulukko . POLTTOTURVELUOKITUS 1976 JYRSINTURVE

Pos.	Ominaisuus		Laatu J 9	Laatu J 11	Laatu J 11 s
3	Kosteus	%	40 ... 55	40 ... 55	40 ... 55
4.4	Tehollinen lämpöarvo, H _u	MJ/kg MJ/m ³ kcal/kg Gcal/m ³	yli 8 yli 2500 alaraja noin 1900 alaraja n. 0,6	11 ± 2 yli 3000 rajat noin 2150/3100 alaraja n. 0,7	11 ± 2 yli 3000 rajat noin 2150/3100 alaraja n. 0,7
5.1	Tuhka, kuukausikeskiarvo, max. yksittäinen näyte, max.	% %	10 14	8 12	8 12
5.2	Tuhkan sulamiskäyttäytyminen		x	x	x
5.3	Tuhkan kemiallinen koostumus		x	x	x
6	Kuljetustilavuuspaino likimain	kg/m ³	250 ... 450	250 ... 450	250 ... 450
7	Karkeus, ritilän mitat	mm	100 x 200	100 x 200	40 x 40
9	Puun määrä, max.	%	8	8	8
11	Rikkipitoisuus	%	y	y	y
	Tuotanto-, käsittely- ja kuljetustapa ym. lisätiedot		x	x	x

Huom.: Turpeen tulisi olla olosuhteisiin niiden mahdollisimman vapaa lumesta ja jäästä.

x — ilmoitetaan tarvittaessa y — ilmoitetaan, jos on yli 0,3 %

Eo. standardiluokituksen ohella voidaan kaupassa tarvittaessa yksittäistapauksissa soveltaa poikkeavia laatuvaatimuksia.

Pos.-numerot viittaavat Turveteollisuusliiton laadunmäärittelyohjeeseen.

VILJELYTURVESTANDARDI (Turveteollisuusliitto)

I TERMIT

Turve on suokasvien jäänteistä muodostunut eloperäinen maalaji.

Käyttötarkoituksen mukaan turve jaetaan seuraavasti:

- kasvuturve
- polttoturve
- muut turpeet

Kasvuturve jakautuu:

- viljelyturve
- maanparannusturve

Viljelyturve on turvetta, jota voidaan yksinään käyttää kasvualustana.

II VILJELYTURPEEN, TURVERAAKA-AINEEN, STANDARDIN MUKAISET LAATULUOKAT

I Laatuluokka. Hyväksyttävän turpeen tulee olla vaaleaa turvetta, H₁₋₃, jossa on vähintään 90 % rahkasammaljäätteitä, ja joista valtaosa, yli 80 % on *acutifolia*-ryhmän jäänteitä.

Varpujen ja muiden puumaisten kasvien jäänteitä saa olla korkeintaan 3 % ja tupasvillan jäänteitä korkeintaan 6 % painosta.

II laatuluokka. Hyväksyttävän turpeen tulee olla vaaleaa, H₁₋₃, tai tummaa, H₄₋₅ turvetta, jossa on vähintään 80 % rahkasammalien jäänteitä.

III TOIMITETTAVAN TURPEEN PUHTAUS

- Toimitettavassa turpeessa ei saa olla taudinaiheuttajia eikä tuhoeläimiä.
- Turpeessa ei saa olla 100 x 200 mm:n seulalle jäävää ainesta yli 1 %:n.
- Muita sivuaineita turpeessa ei saa olla käyttöä selvästi haittaavia määriä.

IV NÄYTTEENOTTO

A. Irtoturve

Näytteen on mahdollisimman hyvin edustettava koko tutkittavaa erää. Milloin mahdollista, se otetaan jatkuvasta tavaravirrasta. Muussa tapauksessa se otetaan kuormasta tai kasasta lapiolla sattumanvaraisesti, ei kuitenkaan kasan pinnasta tai juuresta.

Näytteen koko on 10 dm^3 . Edustava näyte koostetaan vähintään 5:stä noin 2 dm^3 :n suuruisesta osanäytteestä. Yksi näyte voi edustaa korkeintaan 100 m^3 .

Näyte pakataan muovipussiin ja varustetaan tarvittavilla merkinnöillä (erän tunnus, näytteenottaja, päiväys).

B. Pakatut tuotteet

Enintään 10 dm^3 :n suuruiset pakkaukset lähetetään tutkittaviksi sellaisinaan.

Yli 10 dm^3 :n suuruisista pakkauksista otetaan sattumanvaraisesti 5, noin 2 m^3 :n suuruisia osanäytettä. Pakkaus ja merkintä kuten edellä.

Yksi näyte voi edustaa korkeintaan 100 m^3 turvetta viljelyolosuhteissa.

V NÄYTTEIDEN ESIKÄSITTELY LABORATORIOSSA

Kasvilajimäärittystä varten otetaan 1 dm^3 turvetta, joka kuivatetaan alle 20 %:n kosteuteen kokonaispainosta.

Jäljelle jäävä turve säilytetään asianmukaisesti muita mahdollisia mittauksia ja määrittelyjä varten.

VI KASVILAJIMÄÄRITYS

A. Varpu- ja tupasvillamäärittely

Kuivatetusta turpeesta erotetaan varpu- ja puuaines sekä tupasvilla, joiden osuus ilmoitetaan prosentteina painosta.

B. Rahkasammalmäärittely

Rahkasammaljänteiden osuus sekä *acutifolia*-ryhmään kuuluvien rahkasammallajien osuus näistä määritetään mikroskooppisesti.